

Verhandeling over de Gelijkenis van de Onvruchtbare Vijgenboom.

Of: het oordeel en de uithouwing van een onvruchtbare belijder.

Waarin getoond wordt, dat de dag van de genade van iemand voorbij kan zijn, lang voor het einde van zijn leven, met de merktekens, waaruit zulken te kennen zijn.

Och, of gij ook bekendet, ook nog in dezen uw dag, hetgeen tot uw vrede dient!
Maar nu is het verborgen voor uw ogen. Lukas 19: 42

Maar vermaant elkander alle dagen zolang het heden genaamd wordt; opdat niet iemand uit u verhard worde door de verleiding der zonde. Hebr. 3: 13

Door

JOHN BUNYAN

Uitgave in nieuwe druk:
Keur uit de werken van John Bunyan

Uit het Engels vertaald door E. Ubels

J. C. Schenk Brill

Doesburg 1892.

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2008

VOORREDE AAN DE LEZER

Bescheiden lezer!

Nu schrijf ik aan u van de onvruchtbare vijgenboom, of hoe het met de onvruchtbare belijder gaan zal, die nu in de wijngaard Gods geplaatst is. Van welke gestalte u bent, kan ik niet met zekerheid zeggen, maar de parabel of gelijkenis zegt u, dat die de aarde onnut beslaat, uitgehouwen moet worden Een belijder die de aarde onnut beslaat, is niet alleen een terging voor God, een struikelblok voor de wereld en een schandvlek voor de Godsdienst, maar ook een strik voor zijn eigen ziel. *Ofschoon zijn hoogheid opklom tot aan de hemel, en zijn hoofd tot aan de wolken raakte, zo zal hij gelijk zijn drek in eeuwigheid vergaan; die hem gezien hebben, zullen zeggen, waar is hij?* Job 20: 6, 7. *Nu achten zij de dagelijkse weelde hun vermaak,* 2 Petrus 2: 13, 14, maar waar zullen zij blijven, en wat zullen zij doen, wanneer de bijl wordt voortgebracht? *Een boom, wiens vrucht verdort, wordt een onvruchtbare boom gerekend, tweemaal verstorven en ontworteld.* Judas vs. 12.

O, die de aarde onnut beslaat, God verwacht vrucht van u! Hij zal eerlang komen om vrucht op u te zoeken. Mijn vermaning is daarom tot de belijders, dat zij toch mogen toezien en hierop acht geven. De onvruchtbare vijgenboom in de wijngaard, en de braam in het woud, zijn beiden voor het vuur bereid. De belijdenis is geen bedekking om u voor het oog van God te verbergen, ook zal zij de wraakvorderende bedreiging zijner rechtvaardigheid niet bemantelen; maar Hij zal bevelen om u haast uit te houwen. De kerk en een belijdenis zijn de beste plaatsen voor een oprechte, maar de allerergsten in de wereld voor degenen, die de aarde onnut beslaan; deze moeten als onheiligen van de berg Gods geweerd, ja over de muur van de wijngaard uitgeworpen worden om daar te verderven, en om van daar vergaderd en verbrand te worden. Het ware hun beter, dat zij de weg der gerechtigheid niet gekend hadden, 2 Petrus 2: 21, en ofschoon zij hem niet gekend hadden, zouden zij evenwel verdoemd zijn geworden. Maar het is beter naar de hel te gaan, zonder, dan mét of onder een belijdenis. Deze zullen zwaarder oordeel ontvangen, Lukas 20: 47.

Indien u een belijder bent, lees met beving; bent een Goddeloos mens, lees dan insgelijks zo; *want, indien de rechtvaardige nauwelijks zalig wordt, waar zal de Goddeloze en zondaar verschijnen?* 1 Petrus 4: 18. Gij, die de aarde onnut beslaat, wacht u voor de bijl; onvruchtbare vijgenboom, wacht u voor het vuur!

Doch ik wil u niet langer van het boek afhouden. De Heere Jezus Christus, de Wijngaardenier beware en bezorge u. Hij omgrave en bemeste u, opdat gij vrucht moogt dragen; opdat wanneer de Heere van de wijngaard met de bijl in zijn hand vrucht komt zoeken, of om het vonnis van veroordeling over de onvruchtbare vijgenboom uit te spreken, u dat oordeel mag ontkomen. Die de aarde onnut beslaat, moet op de houtstapel, en van daar naar het vuur.

De genade zij met al degenen, die onzen Heere Jezus Christus liefhebben in onverderfelijkheid. Amen.

John Bunyan

De Parabel van de onvruchtbare Vijgenboom

En Hij zeide deze gelijkenis. Een zeker man had een vijgenboom, geplant in zijn wijngaard; en hij kwam en zocht vrucht daarop, en vond ze niet. En hij zeide tot de wijngaardenier: Zie, ik kom nu drie jaren, zoekende vrucht op dezen vijgenboom, en vind ze niet; houw hem uit; waartoe beslaat hij ook onnut de aarde?

En hij, antwoordende, zei tot hem: heer, laat hem ook nog dit jaar, totdat ik om hem gegraven en mest gelegd zal hebben. En indien hij vrucht zal voortbrengen, laat hem staan; maar indien niet, zo zult gij hem namaals uithouwen. Lukas 13:6-9

In het begin van dit kapittel lezen wij, hoe enigen uit de Joden tot de Heere Jezus kwamen om hem de wreedheid van Pontius Pilatus te boodschappen, hoe hij het bloed der Galileeërs met hun offeranden gemengd had. Dit was een heidense en zeer onbehoorlijke daad; want daarin betoonde hij niet alleen zijn boosheid tegen de Joodse natie, maar ook tegen haar Godsdienst, en dientengevolge ook tegen hun God. Een daad, zeg ik, die niet alleen heidens, maar ook zeer onbehoorlijk was; want de Heere Jezus, deze daad uitbreidende, leert de Joden, dat, *indien zij zich niet bekeerden, zij allen desgelijks zouden vergaan. Desgelijks;* dat is, door de hand en het geweld van het Roomse rijk, en dat zij zomin die slag zouden kunnen ontwijken, *dan die achttien, op welke de toren van Siloam viel, en doodde ze,* zie Lukas 19: 42-44

De vervulling dezer profetie is hun wegens de hardheid en onboetvaardigheid des harten overkomen, ten tijde van Titus, zoon van Vespasiánus, omtrent veertig jaren na de dood van Christus, toen werden deze joden en hun stad van alle kanten omsingeld, in welke omsingeling beiden zij en hun stad, tot hun verbazing, ellendig verwoest werden. God had hen met het zwaard, met honger, pestilentie en bloed bezocht, wegens hun woede tegen de Zoon Zijner liefde; *en zo is de toorn hun overkomen tot het einde toe,* 1 Thess. 2: 16. Om nu hun oude en dwaze uitvlucht, die ze altijd tegen zulke voorzeggingen en aankondigingen van oordelen gereed hadden, voor te komen, stelt hun de Heere Jezus deze parabel of gelijkenis voor, waarin Hij hun nadrukkelijk aanwijst, dat hun geroep van des Heeren Tempel, van kinderen Abrahams en van de ware kerk Gods te zijn, hun in het minst niet te hulp zou komen.

Alsof de Heere had willen zeggen: U denkt mogelijk, om uzelf tegen deze Mijn voorzegging van uw gehele onvermijdelijke verwoesting te zullen beveiligen, door uw aandeel aan de uitwendige voorrechten. Maar die allen zullen u begeven; *want, een zeker man had een vijgenboom geplant in zijn wijngaard, en hij kwam en zocht vrucht daarop en vond ze niet.* Dit is uw geval; het Joodse land is Gods wijngaard, dat weet Ik. En Ik weet ook dat ulieden de vijgenbomen bent; doch u ontbreekt de voornaamste zaak, te weten, *de vrucht.* Hij heeft zijn wijngaard met bomen beplant, in verwachting van vrucht. Omdat de vrucht onder ulieden niet gevonden wordt, de vrucht, zeg Ik, om welke Hij in het eerst deze wijngaard heeft geplant; wat blijft er anders over, dan dat Hij in Zijn rechtvaardigheid beveelt om u uit te houwen, als zulken, die de aarde onnut beslaan, opdat Hij Zichzelf een andere wijngaard plant?

En Hij zei tot de wijngaardenier: *Zie ik kom nu drie jaren, zoekende vrucht op deze vijgenboom, en vind ze niet, houw hem uit; waartoe beslaat hij onnut de aarde?*

Dit moet dus uw einde zijn, ofschoon gij in Gods hof geplant zijt. U moet om de onvruchtbaarheid van uw hart en leven uitgehouden, ontworteld en de wijngaard uitgeworpen worden.

In de gelijkenissen moet men twee dingen aanmerken en onderzoeken, wanneer men deze leest.

**Eerst. De leenspreuken die gebruikt worden; en
Ten tweede. De leringen of verborgenheden, die onder de leenspreuken begrepen zijn.**

Eerst. De leenspreuken in deze gelijkenis gebruikt, zijn:

- (1) Een zeker man
- (2) Een wijngaard
- (3) Een vijgenboom
- (4) Een wijngaardenier
- (5) Drie jaren
- (6) Omgravingen, bemesting, enz.

Ten tweede. De leringen of verborgenheden onder deze leenspreuken begrepen, zijn om aan te tonen, wat er van een onvruchtbare belijder worden zal; want

1. Door die zeker man in de gelijkenis wordt verstaan, *God de Vader*, Lukas 15: 11.
2. Door de wijngaard, *Zijn kerk* Jes. 5: 7
3. Door de vijgenboom, *een belijder*
4. Door de wijngaardenier, *de Heere Jezus*.
5. Door de onvruchtbaarheid van de vijgenboom, *de onvruchtbaarheid van een belijder*.
6. Door drie jaren, *de lankmoedigheid van God, die Hij vooreen tijd omtrent de onvruchtbare belijders oefent*.
7. Door het geroep tot de wijngaardenier, om hem uit te houwen, *het geroep van Gods rechtvaardigheid tegen de onvruchtbare belijders*.
8. Door de voorbede van de wijngaardenier, wordt getoond *hoe de Heere Jezus intreedt, en de bijl zijns Vaders aangrijpt, om de uitvoering, ten minste voor het tegenwoordige, te stuiten, omtrent de onvruchtbare vijgenboom*.
9. Door de begeerte van de wijngaardenier, om te beproeven of hij de vijgenboom niet vruchtbaar kon maken, wordt aangetoond, *hoe onwillig Hij is, dat een onvruchtbare vijgenboom onvruchtbaar blijven zou en verloren gaan*.
10. Door zijn omgraving en bemesting wordt verstaan, *Zijn gewilligheid om de onvruchtbare belijder evangelische hulpmiddelen toe te voegen, of hij mogelijk vruchtbaar worden mocht*.
11. Door de onderstelling, indien de vijgenboom nog onvruchtbaar blijven mocht, wordt getoond, dat, *wanneer Christus Jezus alles gedaan heeft, er dan nog enige belijders zullen zijn, die onvruchtbaar blijven, en*
12. Door de bepaling op deze onderstelling om hem uit te houwen, *wordt de zekere, onvermijdelijke en eeuwige verdoemenis van zulke belijders voorzgd.*

Doch om deze gelijkenis bij stukken op te nemen, en om die te behandelen, zullen wij al haar bijzondere delen, hoewel kort, overwegen.

(1). Een zeker man had een vijgenboom geplant in zijn wijngaard.

Deze man, zei ik, vertoont ons God de Vader onder welke gelijkenis Hij menigmaal in het Nieuwe Testament wordt voorgesteld. Merkt hieruit, dat hetgeen nieuwe zaak is, dat men in Gods kerk onvruchtbare bomen of belijders vindt; zoals men hier een boom, een onvruchtbare boom, een onvruchtbare vijgenboom in de wijngaard vindt. De vrucht wordt zo gemakkelijk niet voortgebracht, als men wel een belijdenis kan bekomen; het is gemakkelijk zichzelf te dekken met een fraaie vertoning in het vlees om het zo te noemen, en te zeggen, *word warm en word verzadigd*. Deze en andere dingen te doen is niet zwaar. Maar om vruchtbaar te zijn, of om Gode vruchten te dragen, dat doet iedere boom niet, ja zelf iedere vijgenboom niet, die

geplant is in Gods wijngaard. De woorden Joh. 15: 2, *Alle rank, die in Mij geen vrucht draagt, die neemt Hij weg*, bewijzen dezelfde zaak. Er zijn ranken in Christus, in Christus verborgen lichaam't welk zijn kerk of wijngaard is, die geen vrucht dragen, en daarom is de hand Gods gereed om die weg te nemen. *Waarom heb Ik verwacht, dat hij goede druiven voortbrengen zou en hij heeft stinkende druiven voortgebracht?* Jes. 5: 4. Dat is, geen vrucht, die God aangenaam was. Zo ook Hos. 10: 1. *Israël is een uitgeledigde wijnstok, hij brengt weder vrucht voor zich;* voor zichzelf, maar niet voor de Heere; hij is zonder vrucht voor God. Dit alles, met veel meer dat daarbij gedaan kon worden, toont ons de waarheid van de aanmerking, en dat de kerke Gods onnut beslagen kan worden met vruchteloze vijgenbomen, of met onvruchtbare belijders.

(2). Hij had een vijgenboom

Ofschoon er in Gods kerk onvruchtbare en dorre bomen, zijn, zo zijn ze echter voor het oog gelijk de andere bomen, namelijk een vijgenboom; geen eiken- noch wilgenboom, geen doorn noch braam, maar een vijgenboom. Ezech. 33: 31. *En ze komen tot u gelijk het volk pleegt te komen*, enz. Jes. 58: 2-4. *Hoewel zij Mij dagelijks zoeken, en een lust hebben aan de kennis Mijner wegen, als een volk, dat gerechtigheid doet en het recht zijns Gods niet verlaat, vragen zij Mij naar de rechten der gerechtigheid, zij hebben een lust tot God te naderen*, enz. en nochtans waren zij maar onvruchtbare en onnutte belijders. Judas was ook een uit de twaalf, een discipel, een Apostel, een prediker, een opziener, ja zulk een die door geen van de elf mistrouwd werd: maar die zij boven zichzelf verhieven, een iegelijk van hen uitroepende: *ben ik het?* Markus 14: 19. Niemand hunner, voor zover men leest, Judas verdenkende, Joh. 6: 70. Nochtans was hij in Christus oog de onvruchtbare vijgenboom, een duivel en onvruchtbare belijder, Zo gingen ook de dwaze maagden uit met de anderen, hebbende lampen en licht, en waren ook gelijk de anderen ontwaakt. Ja, hadden ook de stoutheid om met de anderen op het geroep, dat ter middernacht geschiedde, uit te gaan de bruidegom tegemoet, menende zowel het aangezicht van Christus te kunnen zien en verdragen, wanneer Hij op de troon des gericht gezeten was, als de anderen, en nochtans waren zij maar dwaze, onvruchtbare vijgenbomen, onvruchtbare belijders. *Velen, zullen te dien dage zeggen: Heere, Heere, dit en dat hebben wij gedaan*, en zullen ook van vele wonderlijke werken praten, maar ziet, Hij vindt niets in hen, dan vruchten der ongerechtigheid; zij waren gehele dorre en onvruchtbare belijders, Matth. 7: 22-23.

Hij had een vijgenboom geplant

Dit woord geplant, gaat ook ver; het onderstelt een, die genomen is uit zijn natuurlijke grond, of die weg genomen is uit de plaats, waarin hij tevoren groeide; een, die geroepen is, en ontwaakt schijnt geweest te zijn, en dat nog niet alleen, maar die door een sterke hand uit de natuur in de genade, en van de zonde tot de God zaligheid is overgebracht. *Gij hebt een wijnstok uit Egypte overgebracht, hebt de heidenen verdreven, en hebt denzelven geplant.* Psalm 80: 9. Enige van de ranken van deze wijnstok waren onvruchtbare belijders. Men moet dan vaststellen, dat deze belijder, die ofschoon hij onvruchtbaar blijft, op het oog, en naar het oordeel der kerk, op de rechte manier daar ingebracht is. Te weten, door een belijdenis des geloofs, der zonden, en een vertoning van bekering en wedergeboorte; zó sluipen de valse broeders onverhoeds in. Al deze dingen geeft het woord *geplant*, te kennen. Ja, nog meer, dat de kerk met hen voldaan is, en bewilligt, dat zij in de hof zullen blijven, hen houdende voor oprecht, gelijk de anderen. Doch voor God zijn ze genadeloze, dorre en onvruchtbare belijders. Het is derhalve wat anders in de kerk te zijn, en wat anders, van de kerk te wezen en totdat koningrijk te behoren, dat voor de heiligen, die dat in waarheid zijn, bewaard is. *Of anders, zal hij geplant zijnde, gedijen? Zal hij niet, als de Oostenwind hem aanroert, gans verdrogen; op de bedden van zijn gewas zal hij verdrogen.* Ezech. 17:10

Hij had een vijgenboom geplant in zijn wijngaard

In zijn wijngaard. Geveinsden zijn niet bevreesd om voor God te komen in Sion. Deze woorden geven ons een vreemd soort van stoutheid en verharde onbevreesdheid te kennen; want welke vermetelheid kan er hoger zijn, en welke onderneming roekelozer, dan dat een onbegnadigd mens, die de ware kennis Gods mist, zichzelf in zulk een staat indringt in de kerke Gods? Of dat hij belijdenis doet van de Naam Gods, en begeren zou, dat die Naam over hem aangeroepen wordt? Want die een belijdenis heeft afgelegd van Jezus Christus, heeft als het ware de Naam Gods aangedaan, en wordt genoemd en gehouden (hoe onvruchtbaar hij ook voor God en voor de mensen is) voor zulkeen, die met God te doen heeft, voor een, die van God erkend wordt, en voor wie Hij instaan zal. Deze, zeg ik, geeft dit door zijn belijdenis aan allen, die hem als zulk een belijder kennen, openlijk te kennen.

Mensen, die slechts in de natuurstaat zijn, ik meen zulken, die de duivelskunst van geveinsdheid niet geleerd hebben, zijn bevreesd om dit te doen. *En van de anderen durfde niemand zich bij henvoegen, maar het volk hield ze in grote achting.* Hand. 5: 13. Het is ook waarlijk tot groot ongenoegen van God, en daarom zegt Hij: *O Jeruzalem, gij heilige stad, in u zal voortaan geen onbesnedene meer komen,* Jes. 52: 1. En Cap. 1: 12 zegt Hij: *Wanneer gijlieden voor Mijn aangezicht komt verschijnen, wie heeft zulks van uw hand geëist, dat gij Mijn voorhoven betreden zoudt?* Zij hebben derhalve van niemand deze stoutheid in deze zichtbare wereld geleerd; zij hebben het alleen van de Satan, want Hij alleen met deze zijn discipelen verstouten zich, om zich te stellen in de kerk voor God. *Het onkruid, zijn de kinderen des bozen.* Matth. 13: 38. Het onkruid, - dat zijn de geveinsden, die de kinderen des satans, en het adderen-gebroedsel zijn, - kan de helse verdoemenis niet ontvlieden.

Hij had een vijgenboom geplant in zijn wijngaard.

Hij zegt niet: Hij plantte een vijgenboom; maar daar was, *hij had*, of, hij vond een vijgenboom daar ingeplant. De grote God wilde onvruchtbare vijgenboom, of belijder niet voor zijn werk erkennen, of als een boom, dien Hij daar ingebracht zou hebben. Alleen zegt de tekst, *dat Hij er een in had.* Dit komt veel overeen met hetgeen men leest Matth. 15: 13. *Alle plant, die mijn hemelse Vader niet geplant heeft, zal uitgeroeid worden.* Hier zijn weer planten in zijn wijngaard, die God niet erkennen zal van Zijn planting te zijn. Ook schijnt dit te kennen te geven, dat er veel zulke planten zijn in Zijn wijngaard. Alle planten, of al zulke planten of belijders, die zich in de vergadering der heiligen, of in de belijdenis van hun Godsdienst hebben ingedrongen, zonder God en Zijn genade, zullen uitgeroeid worden.

Zie ook Matth. 22: 11. *En als de koning ingegaan was om de aanzittende gasten te overzien, zag hij aldaar een mens, niet bekleed met een bruiloftskleed, en zeide tot hem. Vriend, hoe zijt gij hier ingekomen geen bruiloftskleed aanhebbende?* Hier is er een, die zo listig en boos is, dat hij zelfs de gasten bedriegt, hij kwam en bleef in de kerk, totdat de koning zelf kwam om de aanzittende gasten te overzien. Maar zijn loosheid bracht hem geen voordeel aan. Ze kon de ogen van de koning niet verblinden, noch het oordeel veranderen van de rechtvaardige. *Vriend, hoe zijt gij hier ingekomen?* Dit moest hem eindelijk verstommen. De koning ontdekte hem in de tegenwoordigheid van al de gasten, zodat hij openlijk verworpen werd. *'Hoe zijt gij hier ingekomen? Mijn Vader heeft u hier niet gebracht; Ik heb u hier niet gebracht en ook Mijn Geest niet; gij zijt geen plant van mijn hemelse Vader, hoe zijt gij dan hier ingekomen?'* *Die niet ingaat door de deur in de stal der schapen, maar van elders inklimt is een dief en moordenaar.* Joh. 10: 1. Deze tekst is ook duidelijk, en ten volle tot ons oogmerk dienstig; want deze is door de deur niet ingegaan, en nochtans is hij in de kerk, hij is er door de vensters ingeklommen en ingebroken. Hij heeft enige kennis en licht van de heerlijkheid des Evangeliums van onze Heere Jezus Christus in Zijn hoofd ontvangen, en zo heeft deze stoute ellendeling zich vermetel ingedrongen onder de kinderen. Doch hoe wordt

die nu opgenomen, wat zegt de koning van dit mens? 'Deze, zegt Hij, is een dief en moordenaar.'

Hier zien wij dan ook, dat zij niet allen voor Gods planting erkend worden, die in Zijn kerk weten te komen of tot de belijdenis van Zijn Naam. Hij had een vijgenboom in zijn hof, hij had er een zonder bruiloftskleed aan zijn bruiloft. Hij had een dief in zijn huis. Deze zijn van elders ingeklimmen.

Daar zijn in plaats van door de deur in te gaan verscheiden wegen om in de kerke Gods en tot een belijdenis van Zijn Naam te komen; als:

1. Daar is een weg van liegen en veinzerij; door deze opening kwamen de Gibeonieten in Jozua 9: 3-4, enz.
2. Soms wordt er valsheid en ontrouw gepleegd door de opzieners, ter oorzaak van hun vleselijke vrienden, of dergelijke; door dit gat kroop Tobia, die vijand van God in. Neh. 13: 4-6.
3. Daar is soms een groot verzuim en al te weinig omzichtigheid in de ganse kerk; en langs deze weg werden de onbesnedenen ingelaten. Ezech. 44: 7-9.
4. Soms wederom, laat de kerk nog zo omzichtig zijn, ontvangen sommigen nochtans zoveel hulp van de duivel, dat zij allen bedriegen, en zo insluipen. Deze zijn van dat slag van dieven, over wie Paulus klaagt, *ingekropen valse broeders van terzijde ingekomen*. Gal. 2: 3-4 En van wie Judas ook uitroept, wanneer hij zegt: *daar zijn sommige mensen ingeslopen*, Judas vers 4. Ingeslopen, hoe? Waren zij dan zo nederig? *Zij hadden een eigenwillige nederigheid, in het lichaam niet te sparen, doch die was niet van enige waarde*. Col. 2: 23. O, hoe zelfverloochenend schijnen sommigen van deze sluipende of kruipende dingen! Die nochtans (wanneer men die kent) voor een gruwel in Israël moeten gehouden worden. Lev. 11: 43-44. *Doch in een groot huis, zegt de Apostel, zijn niet alleen gouden en zilveren vaten, maar ook houten en aarden vaten; en sommigen ter eer, maar sommigen ter oneer*. 2 Tim. 2: 20. In welke woorden de apostel het voor toegestaan schijnt te houden, dat, gelijk er altijd geweest zijn, er ook altijd zulke onvruchtbare vijgenbomen of vruchteloze belijders zijn zullen in Gods huis, zelf dan wanneer alle mensen gedaan zullen hebben wat zij kunnen. Zoals er in een groot huis sommige vaten zijn ter oneer, zowel als er anderen zijn ter eer; zowel houten en aarden, als gouden en zilveren vaten. Dus moeten er houten belijders zijn in de hof Gods, aardse belijders in Zijn wijngaard. Doch mij dunkt, dat het woord: *sommigen ter oneer*, het bijtende woord is. Hetgeen men Rom. 11: 21-22 van het vat ter oneer leest, is vreselijk; maar dit schijnt dat te boven te gaan, dat spreekt maar van verworpenen in 't algemeen, maar dit van de zodanige in het bijzonder. Romeinen 9 spreekt van hun verharding in de gewone weg; maar hier, dat zij toegelaten moeten worden om in de kerk in te sluipen, en om zichzelf daar te bereiden voor *hun eigen plaats*. Hand. 1: 25. De plaats die voor dit soort volk alleen bereid is; gelijk de Heere Jezus eens tot de Farizeeën zei, *dezen zullen zwaarder oordeel ontvangen*, Lukas 20: 47.

Onvruchtbare vijgenboom, vruchteloze belijder, hoort u al deze dingen wel? Hebt u opgemerkt, dat deze vijgenboom van God niet als de Zijne erkend wordt, maar geloochend wordt van Zijn planting te zijn, en dat Hij hem niet gebracht heeft tot Zijn bruiloft? Ziet u niet dat u een dief en moordenaar genoemd wordt, die óf over de muur geklimmen, óf door enig andere plaats bent ingekropen, zonder door de deur in te gaan? Hoort u niet, dat er in Gods huis houten- en aarden belijders zullen zijn, en dat er geen andere plaats is om zulken voor de hel te bereiden, dan het huis der kerk, of de wijngaard van God? Onvruchtbare vijgenboom, onvruchtbare Christen! Moeten u de oren hier niet van tintelen?

En hij kwam en hij zocht vrucht daarop.

Wanneer iemand een belijdenis bekomen en zich in de kerk of het huis Gods ingedrongen heeft, dan is de vraag niet meer, *heeft hij leven? Heeft hij rechte grondbeginsels?* Maar heeft hij vrucht? *Hij kwam en zocht vrucht daarop.* Het scheelt nu niet of God, óf de duivel, of uw eigen hoogmoedig hart u hiertoe gebracht heeft; de vraag is maar, *hebt gij vrucht?* Brengt gij God vruchten voort? *Een iegelijk, die de Naam van Christus noemt, sta af van ongerechtigheid.* 2 Tim. 2: 19. De apostel zegt niet, een iegelijk die genade heeft, of een iegelijk die de geest Gods heeft; maar, *een iegelijk die de Naam van Christus noemt sta af van ongerechtigheid.* Wat hebben de mensen met de Godsdienst te doen? Wat noemen zij zich naar de Naam van Christus Jezus, indien zij de genade Gods niet hebben, of als zij de Geest van Christus missen? God verwacht vrucht van hen, wat doen zij in de wijngaard? Zij moeten daarin werken, of zij moeten eruit. Matth. 21: 28. *Zoon, ga heen, werk heden in Mijn wijngaard,* Derhalve zal het gemis van de genade of van de Geest Gods niet verhinderen om vrucht te zoeken.

En hij kwam en zocht vrucht daarop. De Heere zoekt datgene, dat zulk een schijnt te hebben. Want elk mens, die in Gods huis en wijngaard is, belooft zichzelf, hij belijdt aan anderen, en hij wil, dat alle mensen het voor toegestaan zullen houden, dat er in hem een hemels grondbeginsel is; waarom zou Góð dan geen vrucht komen zoeken?

Aangaande dezulken dan, die de Naam van Christenen, die de Heere vrezen, behouden willen, en nochtans geen consciëntie maken om hem vruchten voort te brengen, tot hen zegt God: *gaat heen, dient een ieder zijn drekgoden, ook hierna, dewijl gijlieden naar Mij niet hoort,* enz. Ezech. 20: 39.

Onvruchtbare vijgenboom, hoort u wel? God verwacht en roept om vrucht; ja, God zal eerlang op deze onvruchtbare vijgenboom die komen zoeken. Onvruchtbare vijgenboom! U moet óf vrucht dragen, óf uit de wijngaard gaan, en ook dan zal uw geval onuitsprekelijk rampzalig zijn. Ja, laat mij er bijvoegen, indien u geen vrucht wilt dragen, noch uit de wijngaard gaan, dan zal God zijn Naam uit uw mond nemen. Omdat Hij gezegd heeft: *Zie Ik zweer bij Mijn groten Naam, zo Mijn Naam met een mond van enigen man van Juda meer zal genoemd worden,* Jer. 44: 26. Hij wil vrucht hebben. En ik zeg verder: als u geen van beiden doen wilt, dat God nochtans in Zijn rechtvaardigheid om vrucht zal komen; en dat het tevergeefs zal zijn te denken, dat dit hardheid is; *want Hij zal maaien waar Hij niet gezaaid, en van daar vergaderen waar Hij niet gestrooid heeft.* Matth. 25: 24-26. Hoort u dit wel onvruchtbare vijgenboom? En dat, of ik genade heb of niet?

Ja, omdat u een belijdenis daarvan hebt.

En hij kwam en zocht vrucht daarop

De kerk en een belijdenis zijn geen plaatsen, waar de werkers der ongerechtigheid zichzelf en hun zonden mogen verbergen voor God. Sommigen vanouds meenden omdat zij roepen konden: *des Heeren tempel, des Heeren tempel, des Heeren tempel zijn deze,* zij daarom vrijheid hadden om hun gruwelen te doen: even zoals sommigen in onze dagen hun gruwelen bedrijven. Want wie, (zeggen zij) hebben anders recht op de schepselen, indien het de Christenen indien het de belijders en kerkleden niet zijn? En op deze onderstelling geven zij aan hun lusten, en genegenheden van hoogmoed, eerzucht, gulzigheid en dergelijke de volle teugel, *zich weidende zonder vrees;* Judas v. 12, en zich besmettend met de begeerlijkheid opwekkende mode van de tijd. Zoals te gaan met opgestoken halfnaakte boezems, gekrulde of gefriseerde voorkuiven, met dartele gebaren, in prachtige kleren, met goud en parels kostelijk versierd. Ik wil hier nu geen onderzoek doen naar hun leven naar hun gedrag in hun huizen, in hun hoeken en verborgen holen; doch het is zeker, dat de mensen die zo gezind zijn, hebbende zulke grondbeginsels en zo geneigd, maar ledige takken hebben, takken, die de vrucht missen die God verwacht, en die Hij zal komen zoeken.

Onvruchtbare vijgenboom, u hebt nóch door uw belijdenis, nóch door de Heer des wijngaards vrijheid om deze druiven van Gomorra te mogen dragen; ook zal de wijngaard, al zijt gij onder de bomen van denzelve ingedrongen, u niet kunnen verbergen voor de ogen Gods. Velen gebruiken de Godsdienst als een dekmantel en Christus als een stegelreep om door die middelen zichzelf en hun Goddeloosheden te verbergen voor de mensen. Maar God ziet hun hart, Zijn werk is op hun hielen, en Hij let op al hun gangen; en wanneer dan hun ongerechtigheid, die te haten is, ontdekt wordt, dan zal Hij hen slaan met verharding des harten en hen zo geheel verlaten, of Hij zal hen opwekken om vruchten voort te brengen.

Het is vrucht waarnaar Hij ziet, die Hij zoekt en die Hij verwacht. Onvruchtbare vijgenboom Weet u dat wel? Maar hoe! Zult u dan in Gods tegenwoordigheid komen om te zondigen? Zult u daar komen om de zonden te verbergen? Helaas mens, de kerk is Gods hof, en *Christus Jezus is de Apostel en Hogepriester onzer belijdenis*, Hebr. 3: 1 Hoe? Zult u in het huis komen, dat naar Zijn Naam genoemd is? In de plaats des tabernakels Zijner eer, Ps. 26: 8, daar Zijn ogen en hart alle dagen zijn? 1 Kon. 9: 2. Hoe, zult u daar komen om te zondigen, om dezelve te verbergen en te bemantelen? *Zijn scheuten zijn een paradijs van granaatappelen, met allerlei edele vruchten*, enz. Hoogl. 4: 13-15. en iedere keer dat Hij in Zijn hof gaat, is om te zien naar de groene vruchten der vallei om te zien of de wijnstok bloeit, en de granaatappelen uitbotten Hoogl. 6: 11.

Ja, Hij kwam en zocht vrucht op déze vijgenboom. De kerk is de plaats van Gods verlustiging, daar begeert Hij altijd dag en nacht te zijn, daar is Hij om vrucht te zoeken, om vrucht te zoeken van allen en iegelijke boom, die in de hof staat. Wees derhalve verzekerd, o onvruchtbare boom, dat uw wegen noodzakelijk naakt en geopend moeten zijn voor de ogen des Heeren. Een zwart schaap is spoedig gezien, hoewel het in gezelschap van veel anderen mag zijn het wordt met de eerste oogopslag gezien; het wordt door zijn onderscheiden kleur verraden. Ik zeg derhalve dat de kerk en een belijdenis geen plaatsen zijn, waar de werkers der ongerechtigheid zich mogen of kunnen verbergen voor God, die vrucht komt zoeken. *Mijn wijngaard, dien ik heb, zegt Hij, is voor Mijn aangezicht*, Hoogl. 8: 12.

En hij kwam en zocht vrucht daarop en vond ze niet

Onvruchtbare vijgenboom, hoort toch! Dat gedurig geen vrucht dragen, is een schrikkelijk teken, dat gij een vreselijk einde hebben zult, gelijk het slot van deze parabel aantoont. *En vond ze niet*. Hij vond er geheel geen, dat is, die God aanstond; want als er gezegd wordt; *Hij kwam en zocht vrucht daarop*, dan worden er zulke vrucht gemeend, die God behaaglijk is. Hebr. 11: 6, en die bekwaam is voor Hem, Hebr. 6: 7. Vruchten, die goed en aangenaam zijn. Helaas het is niet elke vrucht die hier zal gelden, kwade vruchten worden voor geen vrucht gerekend. *Alle boom dan, die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen*. Matth. 3: 10.

Er zijn verscheiden vruchten die niet goed zijn, als:

1. Er is een vrucht onder de belijders, die verdort, en nooit tot rijpheid komt. Een vrucht, die in het opgroeien geslagen wordt en niet tot rijpheid komt, wordt voor geen vrucht gerekend. Deze vrucht vindt men bij zulke belijders, die veel schone beginsels of bloesems hebben; die veel schone pogingen naar de bekering en verbetering des levens hebben, die beginnen te bidden, voornemens nemen en hun zonden af te breken doorgerechtigheid te doen. Maar daar blijven ze staan, en brengen zo geen vruchten voort tot volkomenheid. Derzulken vrucht is verdort, geslagen en gerimpeld, en is inderdaad geen vrucht.
2. Daar is een schielijk oplopende vrucht gelijk het gras op de daken, Ps. 129: 6, of dat, het welk opschiet op een vuilnishoop, het welk zeer snel en geweldig opschiet, met hoge halmen en groot vertoon; maar dat echter tenslotte ledig van pit of kern bevonden wordt. Deze vrucht wordt gevonden bij zulke belijders, die zo schielijk ontwaakt, overtuigd en

bewogen zijn over hun staat, dat zij de gehele familie, het schip of de plaats waar zij wonen, in rep en roer brengen. Voor een tijd roepen zij zeer klaaglijk, hevig en jammerlijk. Nochtans is dit alles maar een vlaag, een benauwdheid en strijd, zij brengen geen vrucht voort met lijdzaamheid. Deze zijn die vroegrijpe vruchten, welke als een afvallende bloem zal zijn Jes. 28: 4.

3. Er is een vrucht, die boos en lelijk van smaak is Jer. 24:2. Hoelang deze ook groeien mag, de wortel is verdroogd, en kan geen voldoende sap toebrengen aan de takken om vrucht rijp temaken. Dit is de vrucht van zulke belijders, wier harten vervreemd zijn van gemeenschap met de heiligen, wier vrucht van hen zelf groeit en opwast, van hun bekwaamheden, gaven, kracht en verstand, natuurlijke of zedelijke grondbeginsels en dergelijke. Deze, ofschoon zij vrucht dragen, worden nochtans ledige wijnstokken genoemd, zulken, die Gode geen vruchten dragen. *Efraïm is verslagen, hun wortel is verdord, zij zullen geen vrucht voortbrengen; ja, ofschoon zij genereerden, zo zal Ik toch de gewenste vruchten huns buiks doden* Hos. 9: 16.
4. Daar is een vrucht die stinkend is Jes. 5: 4. Waarom heb Ik verwacht dat hij goede vruchten voortbrengen zou, en hij heeft stinkende druiven voortgebracht? Merkt hier, dat gelijk er bomen en kruiden zijn, die goed en edel, ja die waarlijk bekwaam zijn voor de wijngaard; er ook zulke zijn, die hun gelijken, doch die echter wild zijn; zulken, die niet recht goed, maar onedel zijn. Er is een druif en een wilde of stinkende druif; een wijnstok en een wilde wijnstok; een roos en een kankerroos; bloemen en wilde bloemen; een appel en een wilde appel, die wij een haagappel noemen. De vrucht nu van deze wilde dingen - hoezeer die ook de kinderen behagen mag om mee te spelen, - wordt echter van verstandige en bedaarde mensen zeer weinig of niet gewaardeerd. Er is ook in de wereld, een geslacht van belijders, die, niet tegenstaande hun belijdenis, van nature wild zijn; ja, van zulke belijders, die nooit van de wilde olijfboom afgesneden, en in de goeden olijfboom ingeënt zijn. Deze kunnen nu niet anders als wilde olijfbeziën voortbrengen, maar zij kunnen God e geen vruchten dragen. Deze zijn als de zodanigen, die lichtvaardig een belijdenis aangenomen hebben, en in de kerk ingeslopen zijn zonder de wedergeboorte en een nieuwe natuur.
5. Eindelijk, er is ook een ontijdige vrucht. Gelijk een vijgenboom, die zijn onrijpe en ontijdige vijgen afwerpt. Openb. 6: 13. Vrucht, die uit de tijd is, en daarom Gode niet behaaglijk. Er zijn nu twee soorten van belijders, die onderworpen zijn om ontijdige vrucht voort te brengen.
 - (a) Zulken, die te vroeg vrucht voortbrengen; en
 - (b) Zulken die te laat vrucht voortbrengen.
 - a. Zij die **te vroeg** vrucht voortbrengen, zijn dezulken, die terstond het woord met vreugd ontvangen, en die aanstonds, eer zij wortelen schieten, opwaarts gaan; maar, geen wortel hebbende, zo worden zij, wanneer de zon opgaat, aangeslagen, en sterven zo ellendig zonder vrucht. Deze belijders zijn van die lichtvaardige en onbezonnen mensen, die denken dat niet dan vrede het Evangelie vergezellen zal; en die daarom terstond verheugd zijn over tijding, zonder enig kwaad te voorzien; waarom zij dan wanneer het kwaad komt, en ontwapend zijnde, en dus ook buiten staat om te kunnen staan, versterven en verdorren, en geen vrucht voortbrengen. Matth. 13: 20-21 *Maar die in steenachtige plaatsen bezaaid is, deze is degene, die het woord hoort, en dat terstond met vreugd ontvangt. Doch hij heeft geen wortel in zichzelf, maar is voor een tijd, en als verdrukking of vervolging komt om des woords wil, zo wordt hij terstond geërgerd.* Er wordt ook Jesaja 28: 4, gesproken van de afvallende bloem des heerlijken sieraads, die zijn zal gelijk een vroegrijpe vrucht voor de zomer. Deze is een ontijdige vrucht.
 - b. Zulken brengen ook ontijdige vrucht voort, die **te laat** komen, en die wachten totdat de tijd voorbij is, God wil zijn vrucht hebben op zijn tijd; Hij wil ze van zulke landlieden

ontvangen, die hem de vrucht op hun tijden zullen geven; Matth. 21. Het missen van de tijd is zeer gevaarlijk; als ook het wachten totdat de deur gesloten is Matth. 25: 10-11. Zij komen niet voordat de vloed van Gods toorn zo hoog gerezen is, dat dezelve voor hen te diep is om er door te waden. Ja, een overloop van grote wateren zal hem niet aanraken Ps. 32: 6. Ezau's berouw is vreselijk: *Want gij weet, dat hij ook daarna de zegening willende beërven, verworpen werd, want hij vond geen plaats van berouw, hoewel hij die met tranen zocht*, Hebr. 12: 15, Zo brachten ook de kinderen Israëls Gode de vruchten der gehoorzaamheid te laat toe. Hun woord: *ziet hier zijn wij* (Num. 14: 40-41) kwam te laat, als ook hun "wij zullen optrekken", want de Heere had tevoren gezworen, dat zij het land niet zouden zien.

Deze allen brengen ontijdig vrucht voort, Matth. 25: 10 en 27:3, Hebr. 12: 17, Lukas 13: 25-27. Het is het jammerlijk ongeluk van een verwoorpene, om alle dingen te laat te doen; om te laat gevoelig van zijn gebrek en gemis van genade te worden, om te laat bedroefd te worden over zijn zonden; hij zoekt de bekering te laat de genade en de heerlijkheid te laat. Dus ziet u:

- (1) dat de vrucht, die geslagen wordt in het opwassen, die verdort en niet tot rijpheid komt, geen vrucht is.
- (2) Dat de vrucht, die schielijk opschiet, gelijk het gras, of het koren op de daken, ook verdort eer het opwast, en dus geen vrucht is.
- (3) Dat de vrucht, die boos en lelijk van smaak is, geen vrucht is.
- (4) Dat de vrucht, die wild of stinkend is, geen vrucht is.
- (5) Dat de vrucht, die ontijdig is, die te vroeg of te laat, en niet op haar tijd komt, geen vrucht is.

En hij kwam en zocht vrucht daarop, en vond ze niet

Er was niets dat de Heere voldoen kan, dan vrucht, Matth. 21: 34. *Toen nu de tijd der vruchten genaakte, zond Hij zijn dienstknechten tot de landlieden, om zijn vruchten te ontvangen.*

Vraagt men nu: *Welke vrucht verwacht God?*

Ik antwoord: de Heere verwacht goede vrucht. *Iedere boom die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen.* Matth. 7:19. Eer nu de vrucht goed kan zijn, moet eerst de boom goed wezen, want goede vrucht maakt geen goeden boom; maar iedere goede boom brengt voort goede vruchten. Leest men ook een druif van doornen, of vijgen van distelen? Matth. 7: 16-17. Een mens moet eerst goed zijn, of hij kan geen goede vruchten voortbrengen; hem moet eerst de gerechtigheid toegerekend worden, opdat hij voor God als verlost moge staan van de vloek Zijner wet; Hij moet een beginsel van gerechtigheid in zijn ziel ingestort hebben, of hoe zou hij anders goede vruchten voort kunnen brengen? En hierom is het dat de vruchten van een christen genoemd worden: *de vruchten des Geestes*, Gal. 5: 22, alsook *vruchten der gerechtigheid, die door Jezus Christus zijn tot heerlijkheid en prijs Gods*. Fil. 1: 11. Worden zij *vruchten des Geestes* genoemd, dan moet er de Geest eerst zijn; en wanneer ze *vruchten der gerechtigheid* worden genoemd, dan moet er eerst de gerechtigheid zijn.

Maar ik zal enige dingen meer in het bijzonder noemen.

Eerst. God verwacht vrucht, die de bekering waardig is, en die aan dezelve beantwoordt, omdat gij de bekering veinst te hebben. Elk mens, die een, belijdenis heeft, en zich in de wijngaard ingedrongen heeft, geeft de bekering voor; en daarom verwacht God ook dat de vruchten der bekering met dezelve vergezeld zullen gaan, Matth. 3: 8. *Brengt dan vruchten voort der bekering waardig*; of, die met uw belijdenis van de leer der bekering overeen komen.

Onvruchtbare vijgenboom, overmits u een belijder zijt, en in de wijngaard bent gekomen, zo staat u voor de Heere als een van de bomen van de hof; en daarom verwacht Hij ook vrucht van u, zowel als van de andere bomen des wijngaards; en wel zulke vruchten, die u doen kennen, dat u in hart en leven zulk een bent die een oprechte belijdenis gedaan hebt van de bekering.

Door uw belijdenis hebt u gezegd: *ik ben gevoelig over het kwaad der zonde*. Leef dan zulk een leven, dat duidelijk bewijst dat u gevoelig bent over het kwaad der zonde.

Door uw belijdenis hebt u gezegd: *Ik ben bedroefd over mijn zonden*. Leef dan zulk een leven, dat deze droefheid uitdrukt.

U hebt door uw belijdenis gezegd: *Ik ben bekommerd en beschaamd vanwege mijn zonden*. Ps. 38: 19. Leef dan zulk een leven dat het gezien wordt, dat u bekommerd en beschaamd bent vanwege uw zonden Jer. 30: 19.

Door uw belijdenis hebt u betuigd en gezegd: *Ik heb mij bekeerd en ben een vijand geworden van alle schijn des kwaads*, 1 Thess. 5: 22 Maar helaas bewijst uw leven en verkering wel dat u zulk een bent? Zie dan toe, onvruchtbare vijgenboom, dat uw leven uw belijdenis niet logenstraft. Ja, ik zeg nog eens, zie toch toe, want God zal eens Zelf komen om vrucht te zoeken.

En hij kwam en zocht vrucht.

Ten eerste.

Er zijn sommige belijders, die slechts voor de mensen heiligen zijn, wanneer zij buitenshuis zijn, maar die binnenshuis duivels en adders zijn. Heiligen door belijdenis, maar duivels in de praktijk; zij zijn heiligen in hun woorden, maar zondaars in hun hart en leven. Dezen mogen nu de bekering belijden, maar zij missen de vruchten die dezelve waardig zijn. Kan het wel gedacht worden, onvruchtbare vijgenboom, dat zij die zich blanketten, ooit berouw gehad hebben van hun hoogmoed? Dat zij die de wereld najagen, berouw hebben van hun gierigheid? Of dat zij, die met dartele ogen wandelen ooit berouw gehad hebben over hun vleselijke lusten? Waar is de vrucht onvruchtbare vijgenboom, van deze hun bekering of berouw? Ja, tonen zij niet veeleer, dat zij berouw hebben van hun belijdenis? Immers schijnen hun vruchten, zulks uit te wijzen. Hun hoogmoed toont dat zij berouw hebben van hun nederigheid: hun gierigheid toont, dat zij berouw hebben en vermoeid zijn van op de Heere te vertrouwen. Tonen ook uw dartele daden niet, dat u van de kuisheid een afkeer hebt? Waar is dan uw vrucht, onvruchtbare vijgenboom? De bekering is niet alleen een berouw en schaamte over de zonden, maar een keren van de zonde tot God; zij wordt Hebr. 6: 1 genoemd, *een bekering van de dode werken*. Hebt u die droefheid, die naar God is die een onberouwlijke bekering tot zaligheid werkt? Waarin toont u dan uw naarstigheid, uw verantwoording, uw onlust tegen de zonden, uw vrees van te overtreden of te misdoen, uw verlangen om voor God te wandelen, uw ijver voor zijn naam en heerlijkheid in de wereld, en wat wraak hebt ge in uw hart tegen elke gedachte van ongehoorzaamheid? 2 Cor. 7:1. Waar is, zeg ik, de vrucht van de bekering? Waar is uw waken, uw vasten en bidden tegen de overblijfsels der verdorvenheid? Waar is uw zelfverfoeing, uw schaamte voor God, wegens de zonden, die nog overig zijn? Waar is uw teerheid voor Gods Naam, en voor Zijn wegen? Waar is uw zelfverloochening en vergenoeging? Hoe toont u voor de mensen de waarheid van uw bekering tot God? Hebt u de bedekselen der schande verworpen, niet wandelend in arglistigheid? En maakt gij uzelf aangenaam bij alle consciënties der mensen, in de tegenwoordigheid Gods? 2 Cor. 4: 2.

Ten tweede.

God verwacht vruchten, die overeen komen met dat geloof, waarvan u belijdenis doet. Een belijder, die in Gods wijngaard gekomen is, geeft voor, dat hij het allerheiligst geloof, *het geloof der uitverkorenen Gods* heeft. Maar helaas, onvruchtbare vijgenboom, waar zijn uw

vruchten? Paulus dankte God door Jezus Christus over al de Romeinen, dat hun geloof verkondigd werd in de gehele wereld, Rom. 1: 8. Alsook: *Omdat het geloof der Thessalonicenzen zeer aanwies*, 2 Thess. 1: 3. U belijdt te geloven, een deel te hebben in een andere wereld; hebt u deze wereld dan verlaten, onvruchtbare vijgenboom? U belijdt in Christus te geloven; is Hij dan de blijdschap en het leven van uw ziel? Ja, wat gelijkvormigheid hebt u dan aan Zijn smart en lijden? Wat overeen komst heeft Zijn roeping en tranen, Zijn bloeden en sterven in u gewrocht? Draagt u de doding van de Heere Jezus in het lichaam? En is het leven van Christus in uw sterfelijk vlees geopenbaard? Onvruchtbare vijgenboom, toon mij uw geloof uit uw werken Jac. 2: 18. Bewijs uit uw goeden wandel uw werken in zachtmoedige wijsheid Jac. 3: 13. Wat vrucht hebt u, onvruchtbare vijgenboom? Welke maat van heiligheid hebt u? Want het geloof reinigt het hart, Hand. 15: 9. Welke liefde tot de Heere Jezus hebt u? *Want het geloof is door de liefde werkende*, Gal. 15: 6.

Ten derde.

God verwacht vruchten naar de tijden der genade, waaronder u leeft, en naar de regen die op u valt. Mogelijk bent u geplant in een goede landouw, bij grote wateren, opdat u takken maken en ook vruchten dragen zou en opdat u tot een heerlijke wijnstok worden mocht. Zal Hij dan geen vrucht komen zoeken? Ja, vrucht die met de middelen die aan u besteed zijn, overeen komt? Onvruchtbare vijgenboom! God verwacht vrucht van u, en Hij zal die ook moeten vinden, indien Hij u ooit zal zegenen; *want de aarde, die de, regen, menigmaal op haar komend, in drinkt, en bekwaam kruid voortbrengt voor degenen, door welke zij ook gebouwd wordt, die ontvangt zegen van God. Maar die doornen en distels draagt, die is verwerpelijck en nabij de vervloeking, welker einde is tot verbranding*. Hebr. 6: 7, 8.

Onvruchtbare ziel! Hoe menige slagregen der genade, en bedauwing des hemels hebt u niet genoten? Hoe dikwijls hebben niet de zilveren stromen van de stad Gods voorbij uw wortels gelopen, om u vruchten te doen dragen? De plasregens, stromen en druppels op uw takken gevallen zijn, zullen allen van u gevorderd worden, en zullen die dan niet tegen u getuigen, dat u met recht behoord verbrand te worden?

O onvruchtbare belijder! De God des hemels verwacht zulke vruchten van u, als mei uw belijdenis van het Evangelie overeen komen, het Evangelie behelst in zich de vergeving der zonden, het Koninkrijk der hemelen en het eeuwige leven; doch wat heeft uw belijdenis van het geloof dezer dingen in uw hart en leven voortgebracht? Hebt gij uzelf aan de Heere overgegeven? Durft u alles wat u hebt, voor Zijn Naam in deze wereld overgeven? Wandelt als een die duur gekocht is, namelijk met de prijs van Christus dierbaar bloed?

Ten vierde.

God verwacht zulke vruchten, die dienstig en bekwaam zijn voor hem; vruchten die tot heerlijkheid zijn van Zijn Naam, Gods bomen zijn bomen der gerechtigheid, een planting des Heeren, opdat Hij verheerlijkt worde. Jes. 61: 3. En daarom moeten het vruchten zijn, die in de hemel smaken, ja het moet een overvloed van zulke vruchten zijn. Want hierin, zegt Christus, *is mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt*. Joh 15: 8. Vruchten van allerlei soort, oude en nieuwe; want de vrucht des Geestes is in alle goedigheid, rechtvaardigheid en waarheid. Eféze 5: 9. Vruchten voor de wereld, vruchten voor de heiligen, vruchten voor God en vruchten voor de engelen.

O mijn broeders, hoedanigen behoorden wij niet te zijn, die met onze handgeschreven hebben: *wij zijn des Heeren, en ons genoemd hebben met de naam Jacobs? Deze zal zeggen: ik ben des Heeren, en die zal zich noemen met de naam Jacobs, en gene zal met zijn hand schrijven: ik ben des Heeren, en zich toenoemen met de naam Israëls*, Jes. 44: 5.

Onvruchtbare vijgenboom! Hebt u met uw hand geschreven des Heeren te zijn? Hebt ge u genoemd met de naam Jacobs, en toegenaamd met de naam Israëls? Dit alles wendt u voor,

die in de wijngaard gekomen zijt, en die geplaatst zijt onder de bomen van de hof Gods; en daarom verwacht God zulke vruchten, als voor Hem bekwaam, en Zijn Naam waardig zijn; gelijk de apostel vermaant: *wandelt waardig den Heere*, Fill. 1: 11. Dat is, zodanig, dat wij overal tonen, dat Zijn tegenwoordigheid bij ons is; Zijn vrees in ons en dat Zijn majesteit en gezag op onze daden liggen.

Vruchten die Hem waardig zijn, is zulk een afhangen van hem, zulk een vertrouwen en op Zijn woord, zulk een voldoening in zijn tegenwoordigheid, zulk een toebetrouwen van al Zijn belangen aan Hem, en zulk een vermaak in de genieting van Hem, hetgeen klaar bewijst, dat Zijn vrees in mijn hart is, dat mijn ziel opgenomen is in de dingen van God, en dat mijn lichaam en ziel, mijn uiterlijke staat en alles van Zijn beschikking afhangen.

Vruchten die Hem waardig zijn, is hem te danken door Christus Jezus, voor Zijn dierbaar Woord; voor Zijn vrije genade, voor de openbaring van Zichzelf in Christus Jezus aan de ziel, en een verlangen naar een andere wereld.

De vruchten, die Hem waardig zijn, is milddadigheid aan de arme heiligen, en aan de arme wereld; een leven dat in woorden en in daden voorbeeldig is; een lijdzaam en stil verdragen van alle dingen, die de Heere voor mij heeft vastgesteld, totdat ik de gehele wil van God gedaan en geleden zal hebben. *En dat in de goede aarde valt, zijn dezen, die het woord gehoord hebbende, hetzelfde in een eerlijk en goed hart bewaren, en in volständigkeit vruchten voortbrengen.* Lukas 8:15. Dit is goede vruchten dragen, dat wij onze vrucht hebben tot heiligmaking, en het einde het eeuwige leven. Rom. 6: 22 en cap. 14: 8.

Ten vijfden.

God verwacht vruchten, die Zijn wijngaard betamelijk zijn. *Mijn beminde*, zegt God, *heeft een wijngaard op een vetten heuvel*, Jes. 5: 1. Getuige hiervan is de vrucht, die hij in alle eeuw en voortgebracht heeft; de aller onvruchtbaarste bomen, die ooit in het woud van deze wereld hebben gestaan, wat hebben die Gode geen vruchten voortgebracht, wanneer zij door de God des hemels in deze wijngaard zijn geplant geworden? Abel heeft een meerder offerande geofferd dan Kaïn, Hebr. 11: 4. Enoch wandelde met God driehonderd jaren, Gen. 5: 22. Noach heeft door zijn leven des geloofs de wereld veroordeeld, en is geworden een erfgenaam der rechtvaardigheid, die naar het geloof is, Heb. 11: 7. Abraham is geroepen zijnde, gehoorzaam geweest om uit te gaan niet wetend, waar hij komen zou, vers 8. Mozes verliet een koninkrijk, en liep het gevaar van de toorn des konings, uit liefde tot God en Christus, vers 26 en 27. Wat zal ik zeggen van degenen die uitgerekt geworden zijn, de aangeboden verlossing niet aannemend, opdat zij een betere opstanding verkrijgen zouden. Zij zijn gestenigd geworden, in stukken gezaagd, verzocht, door het zwaard ter dood gebracht; hebben gewandeld in schaapsvellen, verlaten, verdrukt, kwalijk gehandeld zijnde, vers 37. Petrus verliet zijn Vader, zijn schip en netten, Matth. 4:18, 19. Paulus keerde zich af van de voeten van Gamaliël. Velen brachten de prijs hunner goederen en bezittingen en legden die aan de voeten der Apostelen, Hand. 4: 34 en anderen brachten hun boeken bijeen en verbrandden ze, ofschoon de waarde derzelve vijftigduizend zilveren penningen bedroeg Hand. 19: 19. Ik zou hier kunnen bijvoegen, hoevelen door alle eeuwen heen zichzelf en al wat zij hadden, gewillig hebben opgeofferd voor de waardige Naam des Heeren Jezus, om gepijnigd, om uitgehongerd, om opgehangen, om verbrand, verdronken, aan stukken gescheurd te worden, en duizend andere ellenden te ondergaan.

Onvruchtbare vijgenboom! Gods wijngaard is een vruchtbare plaats geweest. Wat doet u daarin? Wat draagt u? God verwacht vrucht die met de aarde van Zijn wijngaard overeen komt.

Ten zesde.

De vrucht die God verwacht is ook zodanig, dat zij overeen komt met Zijn akkerwerk en bearbeiting. De wijngaard is Gods akkerwerk of gebouw. *Ik ben de Wijnstok, zegt Christus en Mijn Vader is de Landman*, Joh. 15: 1, *Gods akkerwerk, Gods gebouw zijt gij*, 1 Cor. 3: 9.

Dezen wijngaard omtuint de Heere, en Hij zuivert dien van stenen. Hij heeft in het midden er van een toren gebouwd, en ook een wijnbak daarin uitgehouwen. Hier is arbeid, hiér is bescherming, hier is een wegnemen van alle verhinderingen, hier is een genoegzame reiniging, en dat alles opdat er vrucht zou zijn.

Onvruchtbare vijgenboom! Wat vrucht hebt u? Hebt u vrucht die aan de zorg, de bescherming, de wijsheid, de verdraagzaamheid en de bebouwing Gods beantwoordt? Het is de vrucht des wijngaards, die de roem of de schande is van de landman. *Ik ging voorbij de akker eens luiaards, zegt Salomo, en voorbij de wijngaard van een verstandeloos mens en ziet hij was geheel opgeschoten met distels, zijn gedaante was met netels bedekt, en zijn stenen scheidsmuur was afgebroken*, Spr. 24: 30, 31. Onvruchtbare vijgenboom, indien de mensen eens oordelen moesten van de zorg, moeite en arbeid van God aan zijn kerk, uit de vruchten die ze voortbrengt, zouden zij niet mogen zeggen dat Hij lui, zorgeloos en zonder de minste omzichtigheid was? O! Wat zijn uw distels en netels, uw onvruchtbaar hart en leven, niet een gedurige terging voor de ogen Zijner heerlijkheid, als ook een oneer voor de heerlijkheid zijner genade! Onvruchtbare vijgenboom, hebt u al deze dingen wel gehoord? Ik zal er dit ene nu nog bijvoegen. De vraag is nu niet, wat u van uzelf denkt, noch wat al het volk van u denkt; maar wat u bevonden zult worden, in die dag, wanneer God uw takken zal onderzoeken om vrucht. Toen Sodom onderzocht moest worden, naar rechtvaardigen, toen wou God in dat geval zijn getrouwe knecht Abraham niet vertrouwen, maar zo dikwijls Abraham voorbad, antwoordde de Heere gedurig: *Zo Ik er vijftig, veertig, dertig of twintig, enz. vind zal ik de plaats niet verderven*. Gen. 18: 26 enz.

Onvruchtbare vijgenboom! Wat zegt u hierop? God zal afgaan en u bezien, Hij Zelf zal onderzoek doen, naar uw vrucht.

En Hij kwam en zocht vrucht daarop, en vond ze niet, En Hij zeide tot de wijngaardenier: zie, Ik kom nu drie jaar zoekende vrucht op dezen vijgenboom, en vind ze niet, houw hem uit; waarom beslaat hij ook onnuttig de aarde?

Deze woorden zijn de vrucht van Gods onderzoeken van de takken van een onvruchtbare vijgenboom. Hij zocht vrucht daarop en vond ze niet; geen vrucht die Hem behaagde, of die goed en aangenaam was. En daarom klaagt Hij eerst over het gebrek daarvan aan de wijngaardenier, hem roepend, om te komen zien en acht te geven op de boom, en dan toont Hij Zijn ongenoegen dat Hij denzelve weggenomen, en uitgehouwen wil hebben, om de aarde niet onnuttig te beslaan

Merkt hieruit, dat een onvruchtbare vijgenboom het voorwerp van Gods ongenoegen is, Hij kan een onvruchtbare belijder niet verdragen.

En (of, toen) zeide Hij tot de Wijngaardenier: zie ...

Toen, na deze terging; toen, madat Hij vrucht gezocht had en ze niet gevonden had, *toen*. Dit woordje *toen* toont ons een soort van inwendig ongenoegen aan, gelijk Hij zo op een andere plaats spreekt, bij dergelijke terging: "Maar als dan zal des Heeren toorn roken over denzelve man, en al de vloek, die in dit Boek geschreven is, zal op hem liggen en de Heere zal zijn naam van onder de hemel uitdelgen", Deut. 29: 18-20. *Toen*, het geeft te kennen, dat Hij nu gekomen was tot een vast besluit, wat Hij doen zou met dezen vijgenboom.

Toen zeide Hij tot de wijngaardenier, dat is, tot de Heere Jezus: *Zie*, dat zegt zoveel als: kom hierheen, hier is een vijgenboom in Mijn wijngaard, hier is een belijder in Mijn kerk, die onvruchtbaar is en geen vrucht draagt.

Merkt hieruit, dat, wat ook een onvruchtbare belijder hier op aarde van zichzelf mag denken, de Heere nochtans in de hemel tegen hem getuigt en uitroept zeggende: "Nu dan, Ik zal ulieden nu bekend maken, wat Ik Mijn wijngaard doen zal, Ik zal Mijn tuin wegnemen opdat hij zij tot afweiding, zijn muur zal ik verscheuren, opdat hij zij tot vertreding." Jes. 5: 5.

Zie, ik kom nu drie jaren, zoekende vrucht.

Merkt hier, *drie jaar*. God roept als het ware uit, dat Zijn lijdzaamheid misbruikt, en dat Zijn verdraagzaamheid verwaarloosd is. *Zie, deze drie jaren* heb Ik gewacht en verdragen; deze drie jaar heb ik mijn toorn uitgesteld. *Daarom zal Ik Mijn hand tegen u uitstrekken en u verderven. Ik ben des berouwens moede* geworden, Jer. 15: 6.

Deze drie jaar, zie hier, hoe God al de tijd als oplegt en gedenkt, die een onvruchtbare vijgenboom. O, onvruchtbare belijder die deze wereld misbruikt; gelijk Hij ook tot Israël zegt; veertig jaar heb ik verdriet gehad van dit geslacht Ps. 95: 10.

Deze drie jaar, deze drie tijden. Merkt hier, God gedenkt hoeveel tijden u misbruikt hebt want deze drie jaar betekenen zoveel getijden.

Toen nu de tijd der vruchten genaakte, dat is, omtrent de tijd dat zij beginnen rijp te worden, of die naar de tijd rijp zouden kunnen zijn.

Onvruchtbare vijgenboom! U hebt tijden, predicatiën, leraars, verdrukkingen, oordelen, goedertierenheden en wat niet al gehad, en nochtans bent u niet vruchtbaar geweest; u hebt ontwakingsen, bestraffingen, bedreigingen en vertroosting en gehad, en evenwel bent u onvruchtbaar gebleven. Welnu, God heeft *uw drie jaar* bij zichzelf opgelegd. Hij gedenkt elke tijd, elke predicatie, elke leraar, elke verdrukking, oordeel, goedertierenheid, opwekkend voorbeeld, dagvaardingen terging; alles gedenkt Hij; gelijk Hij eertijds van Israël zei: *Die Mij nu tienmaal verzocht hebben, en Mijn stem niet gehoorzaam zijn geweest*. Num. 14: 22, en zo ook Hos. 7: 2, *Nu omsingelen hen hun handelingen, zij zijn voor Mijn aangezicht*. Hij zoekt de vrucht van iedere tijd, die u gehad hebt. Hij wil niet dat enige predicatie, noch enige van zijn leraars, verdrukkingen, oordelen of goedertierenheden verloren zullen zijn, of voor onnutte dingen zullen gehouden worden; Hij wil vergelding hebben in vergelijking met de weldaad die ontvangen wordt, 2 Kron. 32: 25. Hij heeft niets zonder oorzaak gedaan, van alles wat Hij gedaan heeft; en daarom verwacht Hij vrucht. Zie dan toe, onvruchtbare vijgenboom!

Ik kom nu drie jaren, zoekende vrucht

Merkt hier, dat dit woord *zoeken* een nauw keurig zoeken te kennen geeft; want wanneer iemand vrucht zoekt aan een boom, dan gaat hij rondom denzelve, van achteren en van voren, dan op deze dan op geen tak zoekende, hij speurt na tot de allerbinnenste en laagste takken, of hij mogelijk vrucht mocht vinden.

Onvruchtbare vijgenboom! God zal al uw takken bezien, hij zal uw bedvruchten, uw middernachtvruchten, de vruchten van uw binnenkamer, van uw familie en van uw en wandel bezien, of er enige onder zijn, die Zijn Naam waardig zijn; want Hij ziet wat het huis Israëls doet in de duisternis, Ezech. 8: 12. *Ook zijn alle dingen naakt en geopend voor de ogen Desgenen, met Welken wij te doen hebben*, Hebr. 4: 12-13.

Zie, ik kom nu drie jaren, zoekende vrucht op dezen vijgenboom

Ik zei u tevoren, dat Hij de tijden en gelegenheden gedenkt, die de onvruchtbare belijder Goddeloos misbruikt heeft. Omdat Hij nu de vijgenboom uitmonstert, zeggende; *dezen vijgenboom*, zo toont Hij, dat een onvruchtbaar belijder buiten alle andere *belijders* een gedurige hatelijkheid in de ogen Gods is. *Dezen vijgenboom*, deze man Chonia, Jer. 22: 28. *Daar, omdat dit volk tot Mij nadert met Zijn mond, doch hun hart ver van Mij doen*, Jer. 29: 13. God weet uit al de duizenden in Israël, wie de onvruchtbare belijders zijn; zijn lot valt op het hoofd van een Achan, ofschoon hij onder zeshonderd duizend man verborgen was. Wiens

huisgezin, als hij ze deed aankomen man voor man, zo werd Achan geraakt, de zoon van Charmi, de zoon van Zabdi, de zoon van Zerah, uit de stam van Juda Jozua 7: 17, 18. Deze is de Achan, deze is de vijgenboom, deze is de onvruchtbare belijder.

En vond ze niet

Wanneer iemand honderd bomen in zijn wijngaard heeft, en op de tijd van het jaar in zijn wijngaard komt, om te zien hoe de bomen bloeien, dan gaat hij op en neer, hij ziet, hij onderzoekt en bemerkt hoe dezelve met vrucht behangen zijn; maar ziet, hij ontmoet er een daar hij niets op vindt dan bladeren. Daar blijft hij bij staan, hij beziet hem nog eens, hij ziet ook hier en daar, boven en beneden; en wanneer hij na al dit zoeken echter niets vindt dan bladeren, dan begint hij te overwegen hoe hij deze boom op een ander jaar zal kennen, wat er naast staat, of hoe ver hij van de heining staat. En als er niets is dat hem tot een merkteken kan verstrekken, dan neemt hij zijn haak en geeft hem daarmee een verborgen kenmerk, (gelijk er van Kaïn staat: en de Heere stelde een teken aan Kaïn, Gen. 4: 15) zeggende: *weg gij onvruchtbare vijgenboom, u hebt deze gelegenheid en seizoen onnut doorgebracht.*

Echter houdt hij hem nu niet uit; maar hij denkt, ik zal het nog één jaar aanzien, mogelijk is het niet goed gelukt; en daarom komt hij op een ander jaar om te zien of hij nu vrucht draagt maar hij vindt hem nu gelijk hij hem tevoren gelaten heeft, te weten onvruchtbaar, hij doorzoekt hem maar hij vindt geen vrucht. Nu begint hij andere gedachten te krijgen. Hoe? Denkt hij, verleden jaar niet gelukt, en nu ook niet? De onvruchtbaarheid ligt niet aan het seizoen, maar die ligt zeker in de boom. Nochtans zal ik hem ook dit jaar nog sparen, maar ik zal ten tweeden male een teken geven; en mogelijk tekent hij hem nu wel met een brandijzer, omdat hij toornig begint te worden.

Daarop komt hij ten derden male; maar het derde jaar is gelijk het eerste en het tweede, hij vindt geen vrucht, de boom bestaat maar onnuttig de aarde. Wat moet er nu gedaan worden met deze vijgenboom? De Heere zal met geweld zijn takken afkappen, ja de struiken van zulke belijders met ijzer. Jes. 10:33, 34.

Ik kom nu drie jaren, zoekende vrucht, zegt de Heere, en vindt ze niet. Hij heeft nu drie jaren onnut de aarde beslagen; houw hem uit! Er is gebod op gebod, regel op regel geweest, het ene jaar en het andere jaar na, tot drie jaren achtereen, maar er kan geen vrucht gespeurd worden, breng Mij de bijl hier! Ik ben er zeker van dat deze die vijgenboom is. Ik ken hem van het eerste jaar af; toen wat de onvruchtbaarheid zijn teken, en nu is de onvruchtbaarheid zijn teken weer; maak hem gereed voor de verbranding. *En is ook al rede de bijl aan de wortel der bomen gelegd, alle boom dan, die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouden en in het vuur geworpen.* Matth. 3: 10.

Merk mijn broeders, Gods hart kan niet gezet zijn op een onvruchtbare vijgenboom. Dit weet u bij uzelf indien u in uw boom of wijngaard een boom hebt, die de aarde onnut beslaat, hoe u hem met geen genoeg of vermaak kunt aanzien; ja, indien u hem, maar voorbijgaat, daarop ziet, of er maar op denkt, zo dreigt u hem al in uw hart, zeggende; ik zal u welhaast uithouwen en ten vure brengen. Ook is het te vergeefs om u te willen overreden om dien onvruchtbare boom gunstig te zijn; en zo men u al wilde overreden, uw antwoord zou gedurig zijn: *hij brengt mij geen voordeel aan, hij beslaat maar plaats en doet geen nut, daar kan een ander in zijn plaats gezet worden, enz.*

... houw hem uit

Wanneer de God zaligen onder de Joden tot de Heere baden, dat het oproerig Israël niet uit de wijngaard mocht geworpen worden, Jer. 14: 7 enz. wat zei toen de Heere tot hen? *Al stonden Mozes en Samuël voor Mijn aangezicht, zo zou toch Mijn ziel tot dit volk niet wezen, drijf ze weg van Mijn aangezicht en laat ze uitgaan.* Jer. 15: 1. Wat een vast voornemen is dit? Mozes en Samuël konden bijna alles van God verkrijgen in het gebed. Hoe menigmaal heeft Mozes

niet de oordelen Gods door het gebed afgekeerd van Farao zelf? Hoe menigmaal heeft hij Israël niet door het gebed behouden in de woestijn, van de toorn en gramschap Gods. Ps. 106:23. *Ten ware dat Mozes zijn uitverkorene, in de scheur voor Zijn aangezicht gestaan had, om Zijn grimmigheid af te keren, dat Hij ze niet verdierf.* Ook wordt Samuël in deze weg als uitnemend voorgesteld; ja, zo uitnemend, dat hij, wanneer Israël die grote zonde bedreven had van een koning te begeren, en de Heere te verlaten, de Heere bad, en de Heere spaarde hen, en Hij vergaf hun, 1 Sam. 12. Maar Mozes en Samuël kunnen geen onvruchtbare vijgenboom behouden. O nee! Al stonden Mozes en Samuël voor Mijn aangezicht; dat is, pleitende, voorbiddende en smekende, zo zouden zij nochtans Mijn hart tot dit volk niet kunnen neigen.

Houw hem uit.

Maar, Heere! Het is een vijgenboom, was het een doorn, braam of distel, dan zou het geen grote zaak zijn; maar het is een vijgenboom of een wijnstok.

Welnu, merkt wat de Heere hierop antwoord: *Mensenkind zegt Hij, wat is het hout des wijnstoks meer, dan alle hout, of de wijnrank meer, dan dat onder het hout eens wouds is? Wordt daarvan hout genomen om een stuk werk te maken? Neemt men daarvan een pin om enig vat daaraan te hangen?* Ezech. 15: 2, 3. Indien de bomen, die gezet of geplant zijn om vrucht te dragen, geen vruchten voortbrengen, dan is er tussenhen en de bomen eens wouds geen onderscheid of beterschap; tenware de beterschap gevonden werd in de bomen des wouds, want die zijn bekwaam om er mede te bouwen; maar een vijgenboom of een wijnstok, wanneer die geen goede vrucht voortbrengen, zijn nergens bekwaam toe, dan om uitgehouwen, en voor het vuur bereid te worden, gelijk de profeet zo vervolgt te spreken. vers 4, *Ziet, het wordt aan het vuur overgegeven, opdat het verteerd worde; (indien het niet bekwaam is voor vrucht, dan is het voor het vuurbekwaam) het vuur verteerd beide zijn eindigen, en zijn middelste wordt verbrand.*

Ja maar, *deze vijgenbomen of wijnstokken, waren kerkleden en inwoners van Jeruzalem.*

Zo was ook dezen vijgenboom in de tekst gemeld. Maar hoort wat antwoord God voor zulke tegenwerping bereid heeft, vers 6 en 7: *Daarom, also zegt, de Heere Heere, gelijk het hout des wijnstoks is onder het hout des wouds, het welk Ik de vure overgeve opdat het verteerd worde, also zal Ik de inwoners van Jeruzalem overgeven. Want Ik zal Mijn aangezicht tegen hen zetten, als zij van het ene vuur uitgaan, zal het andere vuur hen verteren.* Wanneer iemand in zijn tuin of hof vermaak schept en daarin een scheut of loot heeft, die vruchtbaar is, dan zal hij zulk een scheut of loot hoog waarden. Maar indien die verdort en versterft, de aarde maar onnut beslaat, dan wil hij ze in zijn hof niet zien. Hoven en wijngaarden zijn plaatsen voor vrucht, naardien de natuur van de planten of bloemen is die daaringeplant zijn. Veronderstel, dat u zulk een scheut in uw hof had, als waarvan ik zo-even gesproken heb, die daarin verstorven was, zou u die in uw hof wel willen laten blijven? Immers nee; maar u zou zeggen, weg er mee! Weg daarmee! Tegen de Lente komt iemand in zijn hof, waar hij eerst alles terloops eens overziet, dan begint hij aan het uitplukken van het onkruid, van de netelen en werpt er de stenen uit, hij neemt een bezem om de wandelpaden schoon te vegen, en dit gedaan zijn de, begint hij zijn planten en scheuten te bekijken, om te zien, of ze leven, en of ze opwassen zullen. Als hij bij een komt die gestorven en dood is, en waarvan hij verzekerd is, dat zij niet zal opwassen, die plukt hij uit, en werpt die met verachting op de vuilnishoop neer. Deze niet meer achtend dan een netel of enig ander onkruid, of als het stof, dat hij uit de paden heeft geveegd. Ja, zo iemand, die hem zag, tot hem zeggen zou: *waarom doet u dat?* Het antwoord is gereed: die scheut is verstorven; zij is dood aan de wortel; indien ik die laat staan, dan zou zij de aarde maar onnut beslaan. De uitlandse of vreemde ranken (en ook de verstorvenen) zullen maar tot een hoop zijn, in de dag der krankheid, en der pijnlijke smart, Jes. 17: 10, 11.

Houw hem uit

Er is een tweërlei wijze van iemand uit te houwen.

- (1). Wanneer iemand geworpen wordt uit de wijngaard.
- (2). Wanneer hij uit de wereld geworpen wordt.

(1). *Wanneer iemand uit de wijngaard geworpen wordt.*

Dit geschiedt ook tweezins.

- (a) Door de onmiddellijke hand van God; en
- (b) Door de behoorlijke uitoefening der wetten en censuur der kerk, die Christus haar tot dat einde toebetrouwd en nagelaten heeft.

a. De Heere snijdt een onvruchtbare vijgenboom af, door een onmiddellijke hand, Hij slaat hem aan zijn wortels, en verzengt zijn takken, en zo neemt Hij hem weg van onder Zijn volk. *Alle rank, zegt Christus, die in Mij geen vrucht draagt, die neemt Hij weg.* Joh, 15: 2 Die neemt Hij weg uit de kerk, die neemt Hij weg uit de Godzaligen. Er zijn twee wegen, waardoor God een onvruchtbare belijder wegneemt vanuit Zijn kinderen.

1. Door sterke dwalingen, zulke die de ziel verleiden met verdoemelijke leringen, die van het geloof en de God zaligheid afwijken. *Deze verkiezen ook hun wegen, zegt God, en hun ziel heeft lust aan hun verfoeiselen. Ik zal ook verkiezen het loon hunner handelingen en hun vrees zal ik over hen doen komen,* Jes. 66: 34. Ik zal hen slaan, zegt de Heere, met blindheid en verharding des harten. Ik zal ook toelaten dat de verzoeker hen verzoekt, en zijn hels voornemen over hen uitvoert. 2 Thess. 2:10-12 *Daarom zal God hun zenden een kracht der dwaling, dat zij de leugen zullen geloven.* Opdat zij allen zullen veroordeeld worden, die de waarheid niet geloofd hebben, maar een welbehagen hebben gehad in de ongerechtigheid.
2. Soms neemt God ook een onvruchtbare belijder weg, door openbare Goddeloosheid. Er is er een die een belijdenis aangenomen heeft van de hoogwaardige Naam van de Heere Jezus Christus; maar deze belijdenis is hem maar een dekmantel voor zijn zonden, hij leeft heimelijk in de praktijk van goddeloosheid; hij is een vraat een dronkaard, gierigaard, of een onreine. Wacht, zegt de Heere: Ik zal deze belijder de losse toom geven. Ik zal hem aan zijn oneerlijke bewegingen overgeven, en aan zijn beestachtige lusten en begeerlijkheden. Hij zal door goddeloos gezelschap overwonnen worden. Wanneer zij nu zich neigen tot hun kromme wegen, zal de Heere hen weg doen gaan met de werkers der ongerechtigheid, Ps. 125: 5. Dit is Gods onmiddellijke hand, het is de Heere Zelf die nu met zo'n mens handelt. Onvruchtbare vijgenboom! Hoor toch toe, u bent in de kerk ingedrongen door een belijdenis, u hebt u gevoegd onder de Godzaligen, en daar bent u tot een schande van het heilig en heerlijk Evangelie. Maar u bent tevens zo arglistig, dat u gelijk de zone n van Zeruja te hard bent voor de kerk. Ze weet niet hoe zij met u handelen zal. Daarom zal de Heere Zelf met u handelen, Ezech. 14: 78. *Een ieder man, die zich van achter Mij afscheidt en zet zijn drekgoden op in zijn hart, en stelt de aanstoot zijner ongerechtigheid recht voor zijn aangezicht, en komt tot de profeet om Mij door hem te vragen; Ik ben de Heere, hij zal geantwoord worden door Mij. En ik zal Mijn aangezicht tegen dienzelfen man zetten, en zal hem stellen tot een teken, en tot spreekwoorden, en zal hem uitroeien uit het midden Mijns volks en gijlieden zult weten, dat ik de Heere ben.*

b. God houwt ook soms de onvruchtbare vijgenboom af door de kerk, door haar behoorlijke uitoefening van de wetten en censuren, die Christus totdat einde aan haar heeft nagelaten. Dit is de mening van Matth. 18 vers. 15-17, 1 Cor. 5 en 1 Tim. 1: 20. Doch ik zal mij hier nu niet mee in laten. Op welke wijs nu de Heere met u handelt, o onvruchtbare

vijgenboom, hetzij onmiddellijk door Zijn eigen hand, of door Zijn kerk, het komt op een het zelfde uit. Want indien een tijdige bekering het niet voorkomt, zo is het einde van zulke zielen de verdoemenis. Zij worden geslagen en verdorven en worden verzameld met Gods vijanden; en dan eindelijk in het vuur geworpen zijnde, moet de verbranding hun einde zijn. Hebr. 6: 8 *Maar die doornen en distels draagt, die is verwerpelijk, en nabij de vervloeking, welker einde is tot verbranding.*

(2.) Soms snijdt God iemand af door hem te werpen uit de wereld. Zo werden Nadab en Abihu door Hem afgesneden en uitgehouwen, Lev. 10: 2. *Toen ging een vuur uit van het aangezicht des Heeren en verteerde ze.* Zo sneed Hij Korah, Dathan en Abiram af, toen Hij de aarde kloofde en hen levend ter hel deed neervaren, Num. 16: 31-33. Zo sneed Hij Saul af, toen Hij hem overgaf om in zijn eigen zwaard te vallen, 1 Sam. 31: 5. Zo sneed Hij Ananias met zijn vrouw Saffira af toen Hij ze dood ter aarde deed neervallen, in het midden der gemeente, Hand. 5:5-10. Ik zou hier ook kunnen spreken van Absalom, Achitofel en Judas, die alle drie zijn opgehangen; de eerste door Gods wrekende hand; de andere twee zijn van God overgegeven om hun eigen beul te zijn? Deze allen waren onvruchtbare en onnutte vijgenbomen daar God geen lust aan had, en daarom gebood Hij deze uit te houwen. Hierom zegt de Psalmist, Ps. 58: 10. *Eer dan uw potten de doornstruik gewaar worden, zal Hij hen, als levendig, als in het en toorn wegstormen.*

Onvruchtbare vijgenboom! Hoort u dit wel? God roept al om Zijn bijl en slagzwaard, zeggende: 'breng ze hier, hier is een onvruchtbaar belijder, houw hem uit waarom beslaat hij ook onnuttig de aarde?'

Waarom beslaat hij ook onnuttig de aarde?

Door deze woorden geeft de Heere de redenen van zijn ongenoegen tegen de onvruchtbare vijgenboom te kennen; *hij beslaat onnuttig de aarde.* De Heilige Geest noemt niet alleen een reden van zijn onvruchtbaarheid; maar ook omdat hij de aarde onnuttig beslaat, daarom moet hij uitgehouwen worden. Dat moet derhalve een grote terging zijn.

(1.) Omdat hij, zoveel als in hem is, de Heere, in Zijn oogmerk in het planten van Zijn wijngaard, belemmerd.

(2.) Omdat hij des Heeren lankmoedigheid en verdraagzaamheid, Zijn driejarig geduld veracht, en misbruikt heeft.

(3.) Omdat hij ook Zijn arbeid, Zijn moeite, Zijn zorg, Zijn voorzienigheid, Zijn bescherming en bewaring misbruikt heeft; want Hij omtuint en bemuurt zijn wijngaard van rondom. Zie onvruchtbare vijgenboom, u die onnut de aarde beslaat, al deze dingen hebt u misbruikt. Hij bevochtigt zijn wijngaard ieder ogenblik, Hij bewaart hem nacht en dag, maar dit alles hebt u misbruikt.

Maar er zijn ook nog andere redenen van Gods ongenoegen als:

1. Een die de aarde onnuttig beslaat, is een smaad en schande voor de Godsdienst, voor de wegen Gods, voor Zijn volk, en voor Zijn woord. Het wordt van allen verwacht, dat al de bomen in Gods hof vruchtbaar zullen zijn. God verwacht vrucht, de kerk verwacht vrucht, ja ook verwacht de wereld, dat de belijders in alle goede werken vruchtbaar zullen zijn, de wereld verwacht, zeg ik, dat de belijders beter zullen zijn dan zij is; doch u stelt die allen in hun verwachting teleur, onvruchtbare vijgenboom! Ja, u hebt in tegendeel de goddelozen uw wegen mg geleerd! Hebt u hun door uw voorbeeld niet geleerd om nog goddelozer te worden dan zij tevoren waren? Doch dit maar in het voorbijgaan. Onvruchtbare vijgenboom! U hebt anderen teleurgesteld in hun verwachting, en nu moet gijzelf teleurgesteld worden. *Houw hem uit, waarom beslaat hij ook onnuttig de aarde?*

2. Een, die de aarde onnuttig beslaat, neemt de plaats weg daar een betere boom kon staan; hij vervult de plaats zeg ik, of hij houdt zolang hij daar staat, een vruchtbare boom uit de plaats, en daarom moet hij uitgehouwen worden. Onvruchtbare boom! Hoort u wel? Omdat de Joden als onvruchtbare bomen in de wijngaard stonden, zei de Heere: *het koninkrijk Gods zal van u weggenomen worden, en een volk gegeven worden, dat zijn vruchten voorbrengt*, Matth. 21: 33-41. De Joden werden om hun onvruchtbaarheid uitgehouwen, en er werd een vruchtbaarder volk in hun plaats gezet. Zo zei ook Samuël tot een onvruchtbare Saul, 1 Sam. 15: 28, *De Heere heeft heden het koninkrijk Israëls van u afgescheurd, en heeft het uw naasten gegeven, die beter is dan gij*. De onnutte dienstknecht moet uitgeworpen worden, Matth. 25: 30. O, onvruchtbare vijgenboom, hoeveel toegenegen, hoopgevende en ijverige mensen hebt u door uw onvruchtbaar en nutteloos leven niet weerhouden uit Gods wijngaard? Om uwentwil hebben zij zich geërgerd aan de Godsdienst; om uwentwil zijn ze afgehouden van de liefde tot hun eigen zaligheid. U bent ook een middel geweest om anderen te verharderen, en om kleine en zwakke beginselen te doden en uit te blussen. Zie dan toe, onvruchtbare vijgenboom! Zelf wilt u niet ingaan, en die ingaan zouden, verhindert u om in te gaan. U zult niet al tijd onnuttig de aarde beslaan, noch de zaligheid van anderen hinderlijk zijn; u zult uitgehouwen worden, en een ander zal in uw plaats geplant worden.
3. Een, die de aarde onnuttig beslaat, is een zuiger, die het sap en het voedsel van andere bomen wegtrekt; was deze, die de aarde onnuttig beslaat, uitgehouwen, dan zouden de andere bomen vruchtbaarder zijn. Hij trekt die vettigheid van de aarde naar zich, welke de anderen veel fleuriger en vruchtbaarder zouden doen zijn. *Een enig zondaar verderft veel goeds*, Pred. 18. Een, die de aarde onnut beslaat, is als een horzel in de bijenkorf die de honing, opeet, die de arbeidende bijen voeden moet. Hij is als een dief in de kaars die het smeer doet verteren, maar die geen licht geeft hij is een onsmakelijk zout, dat nergens voor bekwaam is, dan om weggeworpen te worden. Zie dan toe, onvruchtbare vijgenboom!

En hij antwoordende, zei tot hem: Heere, laat hem ook nog dit jaar, totdat ik om hem gegraven en mest gelegd zal hebben. En indien hij vrucht zal voortbrengen, laat hem staan; maar indien niet, zo zult u hem namaals uithouwen.

Deze zijn de woorden van de Wijngaardenier, die, gelijk ik al gezegd heb, de Heere Jezus is. *Want Hij heeft voor de overtreders gebeden*, Jes 53 vers 12. Zij behelzen een verzoek aan de geschonden rechtvaardigheid, biddende, dat er nog een weinig meer tijd gegeven, en lankmoedigheid geoefend mocht worden aan de onvruchtbare, en de aarde onnuttig beslaande vijgenboom.

In dit verzoek of in deze bede zijn zes aanmerkelijke zaken.

1. Dat de rechtvaardigheid mocht uitgesteld worden. O, de rechtvaardigheid mocht uitgesteld worden; *Heere laat hem nog een weinigje*, enz.
2. Hier wordt een tijd bepaald om te beproeven, of enige andere middelen een onvruchtbare vijgenboom genezen kunnen; *Heere laat hem ook nog dit jaar*.
3. De middelen om dat te verhelpen worden voorgesteld: *totdat ik om hem gegraven en mest gelegd zal hebben*.
4. Hier wordt ook een veronderstelling te kennen te gegeven, dat door zo te doen, Gods verwachting nog beantwoord en voldaan mocht worden; *en indien hij vrucht zal voortbrengen, laat hem staan*.
5. Een onderstelling, dat de onvruchtbare vijgenboom, nog onvruchtbaar zou kunnen blijven, wanneer Christus alles gedaan heeft wat Hij wil; *maar indien niet*, enz.

6. Hier is eindelijk een besluit, indien hij onvruchtbaar blijft, dat hij uitgehouwen zal worden. *Indien hij vruchten zal voorbrengen, laat hem staan; maar indien niet, zult u hem namaals uithouwen.*

Doch ik zal volgens mijn voorgaande handelwijs bij manier van uitleg verdergaan.

Heere, laat hem ook nog dit jaar

Hier is waarlijk een verbaasd makende genade, dat de Heere Jezus Zich aan een onvruchtbare vijgenboom laat gelegen liggen, en dat Hij toetreedt om de slag van hem te mogen afweren. Het is waar, Hij weert de slag maar af voor een tijd; maar welke verplichting had Hij om dien in 't geheel te weren? Waarom bracht Hij niet veeleer de bijl Zelf aan om het oordeel uit te voeren? Waarom hieuw Hij hem niet uit? Onvruchtbare vijgenboom! Het is uw geluk, dat er een Jezus is aan de rechterhand Gods, een Jezus, die zulke ruime in gewanden heeft, om zelf medelijden te hebben met een onvruchtbare vijgenboom, of anders zou Gods rechtvaardigheid u nooit zo lang onnut de aarde hebben laten beslaan, als u nu gedaan hebt. Zo was het ook met Israël toen het tegen God gezondigd had, de Heere zou het terstond verdelgd hebben, ten ware Mozes in de bres had gestaan. *“Laat mij toe (zei God tegen hem) dat mijn toorn tegen hen ontsteke, en hen vertere, zo zal Ik u tot een groot volk maken”*, Exod. 32: 10.

Onvruchtbare vijgenboom! Hoort u dit wel? Wie weet hoe menigmaal de hand van Gods rechtvaardigheid werd opgeheven om u te slaan, en voor hoeveel jaren u al uitgehouwen zou zijn, als de Heere Jezus niet, als het ware, zijns Vaders bijl gegrepen had. *Laat Mij toe, laat Mij hem de slag toebrengen, of hem uithouwen, waartoe beslaat hij ook onnuttig de aarde?* Wilt u nog niet horen onvruchtbare vijgenboom? Wilt u nog voortgaan om hem steeds te tergen? U hebt de mensen moede gemaakt, en Gods rechtvaardigheid getergd, zult gij, ook mijn God moede maken? Jes. 7: 13.

Heere! Laat hem ook nog dit jaar

‘Heere! Heb nog een weinig langer geduld; laat ons toch geen ziel verliezen door gebrek aan middelen. Ik zal eens beproeven of Ik hem niet vruchtbaar maken kan. Ik zal geen lang leven voor hem verzoeken, noch dat hij altijd onvruchtbaar blijft, en U dus vertoornt. Ik bid U, terwille van zijn onsterfelijke ziel, Heere, spaar hem nog maar één jaar langer, ook nog dit jaar; indien Ik er maar enig goed aan doen kan, zo is dat maar een korte tijd, U zult niet te zeer vermoeid worden met wachten, nog maar één jaar, en dan niet meer.’

Onvruchtbare vijgenboom! Hoort u wel, welk een strijd er is om uw leven, tussen de Wijngaardenier en de Landman?

Houw hem uit, zei de Een.

Heere spaar hem, roept een Ander.

Hij beslaat onnuttig de aarde, zegt God de Vader.

O, maar één jaar langer, bidt de Zoon; *laat hem ook nog dit jaar*.

Totdat ik om hem gegraven en mest gelegd zal hebben

In deze woorden onderstelt de Heere Jezus twee dingen als oorzaken van gebrek aan vrucht op een onvruchtbare vijgenboom; alsook twee dingen die Hij als een geneesmiddel onderstelt. De dingen die als een oorzaak van onvruchtbaarheid ondersteld worden, zijn:

(1) Dat als de aarde te zeer besloten is; *Heere, de vijgenboom is aan de grond teveel besloten.*
(2) Een gebrek van verwarmende en vetmakende middelen. Hierom stelt Hij dan vervolgens voor, als een geneesmiddel:

(a) De aarde te ontsluiten of los te maken, om hem te omgraven.

(b) Hem te bemesten; *Heere! Laat hem ook nog dit jaar; totdat Ik om hem gegraven en mest gelegd zal hebben.* Ik twijfel, of hij niet teveel gebonden is aan de aarde; de zorgvuldigheid dezer wereld en de verleiding des rijkdoms, (Matth. 13: 22) liggen te

na aan de wortels van het hart van deze belijder. De liefde tot de rijkdommen, de eer en gemakkelijkheden van deze wereld, verstikken het woord, en het wordt onvruchtbaar. *Want al wat in de wereld is namelijk: de begeerlijkheid des vleses, en de begeerlijkheid der ogen, en de grootsheid des levens, is niet uit de Vader, maar uit de wereld,* 1 Joh. 2: 16. Hoe kan dan iemand, (daar deze dingen het hart opbinden) Gode vruchten dragen?

Zie eens, onvruchtbare vijgenboom! Hoe de Heere Jezus door deze woorden de onvruchtbaarheid van uw ziel te kennen geeft. De dingen dezer wereld liggen te dicht aan uw hart, de aarde met hetgeen daarop is heeft uw wortelen opgebonden; u bent een van de aarde besloten ziel, u bent in het dikke slijk als opgewonden. *Zo iemand de wereld liefheeft, de liefde des Vaders is niet in hem,* 1 Joh. 2: 25. Hoe kunt u dan vruchtbaar zijn in de wijngaard? Dit hield Judas af van de vrucht om voor de armen te zorgen, Joh. 12: 6. Dit hield Demas af van de vrucht van zelfverloochening, 2 Tim. 4:20. Dit hield ook Ananias en Saffira zijn vrouw af van de kostelijke vrucht van oprechtheid en waarheid, Hand. 5 vers 5-10. Wat zal ik meer zeggen? *Het zijn dwaze en schadelijke begeerlijkheden, welke de mensen doen verzinken in verderf en ondergang.* Want de geldgierigheid is een wortel van alle kwaad; hoe kan er dan goede vrucht van zulk een wortel, die een wortel van alle kwaad is, voortkomen? *Tot welke sommigen lust hebbende zijn afgedwaald van het geloof, en hebben zichzelf met veel smarten doorstoken.* 1 Tim, 6: 9, 10. Het is een kwade wortel. Ja, het is de wortel van alle kwaad; hoe kan dan een belijder, die zulk een wortel, heeft, of een wortel, die zo opgewonden is in zulke aardse dingen, als de begeerlijkheden, de gemakkelijkheden en de ijdelheden dezer wereld, Gode vruchten dragen?

Totdat ik om hem gegraven en mest gelegd zal hebben.

Heere! Ik zal zijn wortels losmaken, en deze aarde omgraven, Ik zal zijn wortels bloot stellen, Mijn hand zal op hem zijn, Ik zal hem slaan met ziekten, met teleurstellingen en met overdwarsende en tegenspoedige voorzienigheden. Ik zal hem omgraven totdat hij schudt en waggelt, en gereed zal zijn te vallen; dan zal hij, indien ooit, vaster zoeken te staan. Aldus, zeg ik, handelt de Heere Jezus menigmaal met een onvruchtbare belijder. Hij omgraaft hem, dan geeft Hij hem eens een slag aanzijn hart, dan eens aan zijn lusten, dan eens aan zijn gemakkelijkheden, dan eens aan zijn vertroostingen, en dan eens aan zijn eigen verwaandheid; zo omgraaft Hij hem, dit is de manier om de kwade aarde van zijn wortels weg te nemen, en omzijn wortels van de aarde los te maken. Onvruchtbare vijgenboom! Zie eens, wat zorg, wat liefde, wat moeite en arbeid, als ook de weg, die de Heere Jezus, de Wijngaardenier, met u zoekt in te slaan, of het nog mogelijk is om u vruchtbaar te maken.

Totdat Ik om hem gegraven en mest gelegd zal hebben

Gelijk de aarde, door de wortels te dicht te binden, de bomen hinderen kan, dat zij vruchtbaar zijn, zo kan ook het gebrek van bekwamer middelen daarvan een oorzaak zijn. Dit wordt duidelijk door de wijngaardenier te kennen gegeven: *totdat Ik om hem gegraven en mest gelegd zal hebben.* 'Ik zal hem verzorgen met een vruchtbaarder bediening, met een warmer woord, Ik zal hem herders geven naar Mijn hart, Ik zal ze bemesten.' U weet dat mest een warmer, vetter en voedzamer stof is, dan de plaats waarin de bomen doorgaans geplant worden. 'Ik zal hem omgraven en bemesten. Ik zal hem onder een hartontwakende bediening brengen, de middelen der genade zullen vet en goed zijn. Ik zal hem ook bezoeken met een hartopwekkende, met hartverwarmende en aanmoedigende overdenkingen. Ik zal warme mest aan zijn wortels leggen. Ik zal met twisten door Mijn Geest, hem enige smaken geven van de hemelse gave, en van de krachten der toekomstige eeuw. Ik zou hem niet gaarne verliezen uit gebrek aan bemesting, *Heere! Laat hem ook dit jaar, totdat ik om hem gegraven en mest gelegd zal hebben.*'

En indien Hij vrucht zal voortbrengen, laat hem staan

Indien Ik door al Mijn arbeid deze vijgenboom vruchtbaar kan maken. Zal Ik Mijn tijd, Mijn arbeid en middelen welbesteed achten. En Gij, o mijn God, zult daarin een welbehagen hebben; *want U bent een genadig en barmhartig God, lankmoedig en groot van goedertierenheid en berouw hebbend over het kwaad, het welk gij over een volk gedreigd hebt.* Jona 4: 2. Deze woorden geven ons dan te kennen, dat indien een onvruchtbare vijgenboom, of belijder, Code nu eindelijk nog vruchten draagt, het zulk een belijder wel zal gaan, zulk een arme ziel zal het zekerlijk welgaan. Zijn voorgaande onvruchtbaarheid, zijn voorgaande verzoeking van God, zijn misbruiken van Gods geduld en lankmoedigheid, zijn verwaarlozen van jaar tot jaar, zal hem alles vergeven worden. Ja, God de Vader en onze Heere Jezus Christus zullen alles voorbijzien en vergeten, en eindelijk tot u zeggen: "wel, gij getrouwe dienstknecht." *Als Ik tot de goddeloze zeg: gij zult de dood sterven, wandelt hij dan in de inzetting des levens, zodat hij geen onrecht doet, hij zal zekerlijk leven, hij zal niet sterven.* Ezech. 33: 14, 15. Onvruchtbare vijgenboom! Hoort u wel? De bijl is aan uw wortels gelegd, de Heere bidt, dat God u sparen mag. Heeft Hij u omgraven? Heeft Hij mest om u gelegd? O, onvruchtbare vijgenboom! Nu bent u tot het uiterste gebracht; indien u goed wordt, indien u nu op een begenadigde wijs de mest des evangelies naar u trekt, en Gode vruchten draagt, dan is het wel, maar indien niet, dan is het vuur uw einde. Er moet vrucht zijn, onvruchtbare vijgenboom, of u moet ter verbranding. *Indien hij vrucht zal voortbrengen, laat hem staan.*

Maar indien niet, enz,

Indien niet Door dit woordje *indien* geeft de Heere Jezus ons te verstaan, dat er een geslacht van belijders is in de wereld, dat ongeneeslijk is, dat niet wil, en dat niet kan bekeerd worden, noch enig voordeel ontvangen door de middelen der genade; een geslacht, dat wel een belijdenis behouden wil, maar dat geen vrucht wil voortbrengen. Een geslacht nog eens, dat de verdraagzaamheid van God, Zijn tijd en wijs, Zijn bedreigingen en voorbiddingen, Zijn oordelen en goedertierenheid, als uitmergelt, en dat nochtans na dit alles onvruchtbaar blijft. O, wat een dodelijke en vertwijfelende goddeloosheid is er niet in uw hart?

Hoort u wel, onvruchtbare belijder? De Heere Jezus staat nog in twijfel over u, daar is nog een indien in de weg. Ik zeg, de Heere Jezus staat nog in twijfel over u; of u nog eindelijk goed zult zijn of niet, of Hij niet mogelijk vergeefse arbeid zal doen, en of zijn omgraving en bemesting niet maar verloren moeite zullen zijn. "En Ik heb haar tijd gegeven dat zij zich zou bekeren en zij hebben zich niet bekeerd." Openb. 2: 21. 'Ik heb hem omgraven en bemest, Ik heb hem tijd gegeven, en hem met middelen verzorgd. Maar Ik heb tevergeefs gearbeid, en Mijn kracht onnut en ijdel besteed.' Hoort u dit wel, onvruchtbare vijgenboom? Het wordt nog betwijfeld, of het nog eindelijk met uw ziel wel zal zijn, of niet.

Maar indien niet, enz.

Er is niets, dat het gemoed des mensen meer tergt, dan dat zijn gunst en goedheid wordt veracht; ook is er niets dat de Heere Jezus meer tergt dan dat de zondaars de middelen Zijner genade verwaarlozen. Indien hij onder Mijn Evangelie dor en onvruchtbaar blijft; indien hij Mijn genade verandert in ontuchtigheid, indien hij na Mijne omgraving, bemesting en wachten, nog onvruchtbaar blijft, dan zal ik u hem laten uithouwen, De toepassing van de middelen des Evangelies is het laatste middel voor een onvruchtbaar belijder; indien het Evangelie, en de genade des Evangelies het niet doen kunnen zo is er niets te wachten, dan: *houw hem uit! Zo zult Gij hem namaals uithouwen! Jeruzalem! Jeruzalem! Gij, die de profeten doodt, en stenigt, die tot u gezonden zijn; hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen*

bijeen vergaderen, gelijkerwijs een hen hare kiekens bijeen vergadert onder haar vleugelen! en gijlieden hebt niet gewild. Zie, uw huis wordt u woest gelaten. Matth. 23: 37-28.

Het kan niet zijn, of de Heere Jezus, die in het eerst de uitvoering van Zijns Vaders rechtvaardigheid geweerd heeft, omdat Hij nog enige andere middelen, begeerde te beproeven met de onvruchtbare vijgenboom; het kan zo niet zijn, zeg ik, of het hart, dat zo vol medelijden is als het Zijne, moet geraakt zijn, wanneer Hij ziet, dat deze nu uitgehouwen moet worden, Lucas 19:41, 42: "En als Hij nabij kwam, en de stad zag, ween de Hij over haar, zeggende: och, of gij ook bekendet, ook nog in dezen uwen dag, hetgeen tot uw vrede dient! Maar nu is het verborgen voor uw ogen. "

Zo zult gij hem namaals uithouwen

Wanneer Christus u overgeeft, dan is er geen voorbidder, geen middelaar, geen offerande voor de zonden meer; alles is dan weggenomen, behalve het oordeel, en behalve de bijl, als ook een schrikkelijke verwachting des oordeels en hitte des vuurs, dat de tegenstanders zal verslinden, enz. Hebr. 10: 2628.

Onvruchtbare vijgenboom! Zie toe dat u niet tot deze laatste woorden komt; want deze woorden zijn een overgeven, en een uitwerpen van een verworpene. *Zo zult gij hem namaals uithouwen.*

Het is alsof Christus zei: 'Vader! Ik heb u gesmeekt om nog een weinig tijd voor deze onvruchtbare belijder. Ik smeekte U, totdat Ik hem omgraven en bemest zou hebben. Maar nu, Vader, is de tijd uit, het jaar is voorbij de zomer is ten einde, en daar is geen goed van gekomen. Ik heb hem ook beproefd met middelen, met Mijn Evangelie heb Ik hem omgraven. Ik heb ook de vette en voedende mest des Evangelies aan hem gelegd, maar dat alles is tevergeefs, Vader! Ik geef deze belijder wederom aan U over. Ik heb nu met hem gedaan. Ik heb nu gedaan met bidden en met arbeiden. Ik zal het hoofd Uwer bijl niet langer vasthouden, neem haar nu in de handen Uwer rechtvaardigheid, breng hem tot Uw gericht, en handel met hem naar Uw wet. Ik zal nooit meer voor hem bidden. *Zo zult Gij hem namaals uithouwen.'*

Wee hen, als Ik van hen geweken zal zijn, Hos. 9: 12. Deze belijder is nu waarlijk bloot gelaten, bloot voor God, bloot voor de satan, bloot voor de zonde, bloot voor de wet, bloot voor de dood, bloot voor het oordeel, bloot voor de hel, bloot voor de nepen van een schuldige consciëntie, bloot voor de pijniging van dien worm, die niet sterft en bloot voor dat vuur, het welk niet uitgeblust wordt. Zie dan toe, dat u dien, die spreekt niet verwerpt, want indien deze niet zijn ontvloden die dengene verwierpen, die op aarde Goddelijke antwoorden gaf, veel meer zullen wij niet ontvlieden, zo wij ons van Dien afkeren, Die van de hemelen is. Hebr. 12: 25.

Uit het kort doorlopen van deze parabel, hebben we deze twee algemene aanmerkingen:

Eerst. Dat, wanneer de rechtvaardigheid Gods uitroept: *Ik mag niet langer wachten met deze onvruchtbare belijder*, de Heere Jezus dan nog tussentreedt, en bidt om een weinig langer geduld en twisting met zulk een belijder, of Hij hem mogelijk nog een vruchtbaar belijder maken mocht. *Heere, laat hem ook nog dit jaar, totdat Ik om hem gegraven en mest gelegd zal hebben, en indien hij vrucht zal voortbrengen, laat hem staan, enz.*

Ten tweede. Dat er sommige belijders zijn, wier dag van genade eindigen zal met een *houw hem uit*, met een oordeel; wanneer Christus door Zijn middelen gebruikt is geworden tot hun zaligheid.

De eerste van deze aanmerkingen zal ik hier voorbijgaan en ze in 't geheel niet aanroeren; maar van de tweede zal ik een weinig spreken, namelijk: ***Dat er sommige belijders zijn, wier dag van genade eindigen zal met 'een houw hem uit', met een oordeel wanneer Christus door Zijn middelen gebruikt is geworden tot hun zaligheid.***

Dit toont ons de apostel, Hebr. 3, wanneer hij ons zegt dat (na een veertigjarig geduld en arbeid om hem goed te doen door de middelen, die totdat einde ingesteld waren) der Joden einde was om uitgehouwen of buiten het beloofde land gesloten te worden, wegens hun volhoudend ongelooft. *En wij zien, dat zij niet hebben kunnen ingaan vanwege hun ongelooft*, vers 19. "Daarom was Ik vertoornd over dat geslacht en sprak: altijd dwalen zij met het hart, en zij hebben Mijn wegen niet gekend; zo heb Ik dan gezworen in Mijn toorn, indien zij in Mijn rust zullen ingaan", vers 10, 11. Als of Hij wilde zeggen: 'Ik wilde dat zij ingaan zouden, want totdat doel heb Ik hen uit Egypte gebracht, hen door de Rode Zee geleid, en hen onderwezen in de woestijn; maar zij hebben noch Mijn werken noch oogmerken in deze zaak beantwoord. Daarom zullen zij niet ingaan. Ik heb gezworen, ja Ik heb gezworen in Mijn toorn, dat zij in Mijn rust niet zullen ingaan.'

Hier is een uithouwen met een oordeel. Zo ook Hebr 4: 3, *Zo heb Ik dan gezworen in Mijn toorn, indien zij zullen ingaan in Mijn rust; hoewel Zijn werken van de grondlegging der wereld af al volbracht waren.* Dit woord *indien* is hetzelfde met dat in het voorgaande hoofdstuk. En wanneer Hij zegt: *hoewel Zijn werken van de grondlegging der wereld af al volbracht waren*, dan geeft Hij te kennen, dat wat voorbereidingen er ook gemaakt worden, tot zaligheid der zondaren, en van welke en lange duurzaamheid dezelve ook wezen mogen, de Godtergende, Godverzoekende en onvruchtbare belijder nochtans zonder deel daaraan schijnt heen te gaan; *hoewel Zijn werken van de grondlegging der wereld af al volbracht waren.* En Judas zegt: *maar ik wil u indachtig maken, als die u dit eenmaal weet, dat de Heere*

het volk uit Egypteland verlost hebbende, wederom degenen, die niet geloof den, verdorven heeft, En de Engelen, die hun beginsel niet bewaard, maar hun eigen woonstede verlaten hebben, heeft Hij tot het oordeel des groten Dags met eeuwige banden onder de duisternis bewaard, Judas vers 5, 6. Hier hebben wij een krachtig voorbeeld; een voorbeeld van mensen en van engelen. Mensen die verlost waren uit Egypteland, en die op reis waren naar Kanaän, het voorbeeld van de hemel; en engelen die geschapen en geplaatst waren in de hemel, in grote staat en heerschappij; deze beiden zijn nochtans, omdat zij God in hun standplaatsen geen vrucht voortbrachten, uitgehouwen. De mensen zijn van God verdorven: (want zo zegt de tekst) de engelen heeft Hij tot het oordeel des groten Dags met eeuwige banden onder de duisternis bewaard.

In het verhandelen van deze zaak zal ik van het uithouwen of van het oordeel, dat hier wordt uitgesproken, spreken,

- voor zover het zijn opzicht heeft op het doen daarvan door Gods onmiddellijke hand,
- als ook met opzicht van zijn roepen van hen uit deze wereld, en niet voor zoveel het opzicht heeft op enige daad der Kerk, enz.

Ten aanzien van deze uithouwing moet men vaststellen, dat die niet zijn kan voordat de dag der genade met de vijgenboom voorbij is; doch volgens onze aanmerking dat er sommige belijders zijn, wier dag van genade eindigt, met *houw hem uit*, en volgens de woorden van de tekst: *zo zult u hem namaals uithouwen*. 'Namaals', dat is, na al Mijn moeite en pogingen om hem vruchtbaar te maken, nadat Ik hem verlaten en overgegeven heb, en besloten ben om geen dagen, geen gelegenheden, noch middelen van genade aan hem te besteden, dan, *dan zult Gij hem namaals uithouwen*. Bovendien is het verlaten van de vijgenboom vóór de uithouwing. De uitvoering volgt niet altijd terstond op het vonnis, dat uitgesproken wordt, want *namaals*, dat is een bekwame tijd, die daartoe wordt vastgesteld, dan wordt hij uitgehouwen. Zo is het hier in de tekst. Het besluit dat hij verloren zal gaan, wordt opgemaakt uit zijn onvruchtbaar blijven, het gehele jaar door, zo ook uit zijn onvruchtbaar blijven na alle pogingen en arbeid om hem beter te maken; maar uitgehouwen wordt hij nog niet want dit komt achteraan: *zo zult u hem namaals uithouwen*.

Opdat ik nu ordelijk met de aanmerking voort mag, gaan, moet ik deze twee stellingen neerstellen:

- 1. Dat de dag der genade met sommige mensen eindigt, eer God hen uit deze wereld wegneemt.**
- 2. Dat de dood, of het uithouwen van zulke mensen, vreselijk zal zijn.**

Want wanneer dit woord, *houw hem uit*, in de ruimste zin verstaan wordt, (zoals men het hier moet verstaan) dan toont het niet alleen de toorn Gods tegen iemands leven in deze wereld, maar zijn toorn tegen hem naar ziel en lichaam; en wil zoveel zeggen als: *houw hem uit van alle voorrechten en weldaden der genade, zowel van die in deze wereld, als die in de toekomstige genoten worden*.

EERSTE STELLING.

De dag der genade eindigt met sommige mensen, eer God hen uit deze wereld wegneemt.
Hiervan zal ik enige voorbeelden voordragen, en dan tot de tweede stelling overgaan.

Het eerste voorbeeld dat ik hier zal bijbrengen is, Kaïn. Kaïn was een belijder. (Gen 4: 3), een offeraar, een dienaar van God, ja de eerste, van wie wij lezen na de val; maar zijn druivenwaren stinkende en wilde druiven, zijn werken waren boos, Gen, 4:58. Hij oefende

hetgeen hij deed niet door ware evangelische beweegredenen, en daarom zag de Heere zijn werk niet aan; hierop onsteekt hij tegen zijn broeder, en zijn aangezicht vervalt; hij staat tegen hem op, neemt zijn gelegenheid waar, en zo doodt hij hem. Op die dag nu waarop hij deze daad bedreef, werden de hemelen voor hem toegesloten, gelijk hij dat ook zelf met smart en vrees ondervond, toen God om het bloed van Abel onderzoek kwam doen.

En nu zijt gij vervloekt (zei God tot hem) van de aardbodem, die zijn mond heeft opgedaan om uws broeders bloed van uw hand te ontvangen; en Kaïn zeide tot de Heere, mijn misdaad is groter dan dat ze vergeven worde. Ziet Gij hebt mij heden verdreven van de aardbodem, en ik zal voor Uw aangezicht verborgen zijn, en ik zal zwervende en dolende zijn op de aarde, en het zal geschieden, dat al, die mij vindt, mij zal doodslaan, Gen. 4: 11-13, 14.

Nu zijt gij vervloekt, zegt God.

Gij hebt mij heden verdreven, zei Kaïn, en ik zal voor Uw aangezicht verborgen zijn; en ik zal geen hoop meer hebben op U geen gunst noch genade meer van U ontvangen. Zo eindigde hier Kaïns dag van genade, en de hemel met God eigen hart waren voor hem toegesloten. Echter leefde hij na deze nog een lange tijd, vers 15. Zijn uithouwing was nog niet gekomen; hij leefde nog na dezen om een vrouw te trouwen vers 17. Om een vervloekte nakomelingschap voort te brengen, om een stad te bouwen, en ik weet niet wat al meer; hetwelk alles niet in korte tijd gedaan kon worden. Daarom kan Kaïn, nadat de dag der genade voor hem voorbij was, verscheidene honderden jaren geleefd hebben

Het tweede voorbeeld is Ismaël, Gen. 17: 25-26. Hij was een belijder, een, die in het huisgezin van Abraham was opgevoed, en die op zijn dertiende jaar besneden is geworden; maar hij was een zoon van de dienstmaagd, Gen. 16: 12. Hij bracht geen goede vrucht voor. Hij was maar een wilde, woeste belijder; want niet tegenstaande al zijn Godsdienst en belijdenis, spotte hij met degenen die beter waren dan hijzelf. Op zekeren dag dat zijn broeder Izak gespeend werd maakte Abraham een maaltijd, en verheugde zich voor de Heere, omdat Hij hem de beloofde zoon geschonken had; hierover bespote Ismaël Sara, haar zoon en haar Godzalige vreugde. Toen kwam de geest des Heeren over Sara, en zij zei tot Abraham: *drijf deze dienstmaagd en haar zoon uit, want de zoon dezer dienstmaagd zal met mijn zoon, met Izak, niet erven,* Gen. 21: 9-11. Paulus verklaart deze uitwerping niet alleen als een uitwerping uit het huisgezin van Abraham, maar als een uitwerping van enig lot te hebben met de heiligen in de hemel, Gal. 4:29-31. Ook geeft Mozes ons een aanmerkelijk bewijs hiervan, wanneer hij zegt *dat Ismaël stierf, en hij werd verzameld tot zijn volken,* Gen. 25: 17, tot zijn volken van zijns moeders zijde, want hij werd gerekend uit haar, hij was de zoon Hagars, de zoon der dienstmaagd. Zijn moeder nu was ene Egyptische Gen. 21: 9. Zodat hij dan, toen hij stierf, niet tegenstaande zijn belijdenis, verzameld werd tot de plaats, daar Farao en zijn heir verzameld werden, die in de Rode Zee verdronken. Deze waren zijn volken, en hij was uit hen, zowel van natuur als van gesteldheid door te vervolgen gelijk zij deden.

Maar wanneer eindigde nu de dag van genade met deze mens? Merk hier eens, en ik zal u dat tonen. Ismaël was dertien jaar oud toen hij besneden werd, toen was Abraham negen en negentig jaar oud, Gen 17: 24-26. Het volgende jaar werd Izak geboren; zodat Ismaël nu veertien jaar oud was. Toen Izak gespeend werd, stel dat hij vier jaar gezogen heeft, zo moet volgens deze rekening de dag der genade met Ismaël geëindigd zijn, toen hij omtrent achttien jaar oud geweest is, Gen 21: 15, enz. Want op de dag dat hij spotte, werd er gezegd: *drijf hem uit!* Deze uitwerping nu wordt van de Apostel zo verklaard, als wij zoeven gezegd hebben. Zie dan toe, jonge onvruchtbare belijders. Na dezen leefde Ismaël in grote gerustheid en eer onder de mensen honderd negentien jaar, en gewon ook twaalf vorsten, nadat de dag der genade voor hem voorbij was.

Het derde voorbeeld is Ezau, Gen 25: 27. Ezau was ook een belijder; hij was Izak geboren en naar de wet besneden; maar Ezau was een weelderig belijder, een jacht- en veldman. Hij was ook gebonden aan zijn begeerlijkheden, welke hij meer beminde dan zijn

geboorterecht; waarom hij ook op zekere dag, dat hij van het jagen kwam, en moe was, zijn eerstgeboorte verkocht aan Jacob, zijn broeder. De eerstgeboorte had in die dagen de belofte, en de zegen daaraan vast. Ja, zij waren zo aan elkaar gebonden, dat de een zonder de ander niet zijn kon. Daarom is de waarschuwing van de apostel hier van groot gewicht, Hebr. 12 vers 16-17. *Dat niemand zij een hoereerder, of onheilige, gelijk Ezau, die om ene spijs het recht van zijn eerstgeboorte weggaf; want u weet dat hij ook daarna, de zegening willende beërven, verworpen werd. Want hij vond geen plaats des berouws, hoewel hij die met tranen zocht.* Het einde van Ezau's dag van genade moet gerekend worden vanaf het verkopen van zijn eerstgeboorte; want daar bepaald hem de apostel, opdat niet iemand zij gelijk Ezau, die zijn eerstgeboorte verkocht want dan gaat de zegening ook weg.

Maar Ezau verkocht zijn eerstgeboorte lang voor zijn dood. Want Jacob was hierna twintig jaar bij Laban, Gen. 31: 41. Toen hij wederkeerde, trok zijn broeder Ezau hem tegemoet, Gen. 32: 6. Verder, toen Jacob enigen tijd bij zijn vader gewoond had, hebben Jacob en Ezau hem begraven, Gen 35: 28-25. Zodat hij nog wel veertig, en zo veel ik weet, mogelijk wel tachtig jaar geleefd kan hebben nadat hij zijn eerstgeboorte verkocht, en zo ook zichzelf uit de genade Gods geworpen had.

Omtrent deze drie belijders zal ik verder deze drie dingen aanmerken:

1. Kaïn was een toornig belijder, Ismaël een spottende, en Ezau was een weelderig belijder; welke drie merktekenen zijn van een onvruchtbaar belijder. Want iemand die toornig is, die spotten kan, en die zijn begeerlijkheden opvolgt, kan Gode geen vruchten dragen.

2. De dag van genade eindigde met deze belijdenis, ter tijd dat zij enige zware zonden bedreven hadden; Kaïns dag, toen hij zijn broeder Abel doodgeslagen had; Ismaëls dag, toen hij Izak, enz. bespote; en Ezau's dag toen hij uit liefde tot zijn begeerlijkheden, zijn eerstgeboorte verkocht en verachtte. O, onvruchtbare belijder, zie dan toe; u kunt in de tijd van een half kwartier datgene doen, van welks kwaad u tot in eeuwigheid mogelijk niet bevrijd zult worden.

3. Echter hebben deze drie, nadat de dag van genade voorbij was, naar het uitwendige beter dagen beleefd dan ooit tevoren. Kaïn was hierna een heer over een stad. Gen 4: 17. Ismaël was hierna de vader van twaalf vorsten, Gen 25: 16 En Ezau zei hierna tot zijn broeder: *Ik heb veel, mijn broeder, het zij uwe, dat gij hebt*, Gen 33: 9. Een gemakkelijk, vreedzaam en voorspoedig leven in uitwendige dingen, is geen teken van de gunst Gods voor een onvruchtbare belijder, maar veeleer van Zijn toorn, opdat hij daardoor bekwaam worde om zichzelf meer toorn te vergaderen als een schat, in de dag des toorns en der openbaring van het rechtvaardig oordeel Gods, Rom. 2: 5.

Dit zal dan genoeg zijn om de waarheid van de eerste stelling te bewijzen, namelijk dat de dag van genade van sommige mensen eindigt, eer God hen uit de wereld wegneemt.

Om nu door enige merktekenen te tonen, hoe u weten kunt, of de tijd der genade voorbij is, of nabij het einde loopt met een onvruchtbare belijder (*zo zult gij hem namaals uithouwen*) zo weet: dat hij, die het tegen God heeft uitgehouden en al de middelen, die hij gebruikt heeft om hem, was het mogelijk een vruchtbare boom in zijn hof te maken, weerstaan heeft, in dit gevaar is. Dit is ook werkelijk de inhoud van de parabel, want de vijgenboom die hier gemeld wordt, is gezegend met middelen, en hem is tijd geschonken om het voedsel naar zich te trekken maar hij heeft dat alles weerstaan, ja alles, wat de landman en de wijngaardenier aan hem gedaan hebben.

Doch meerbijzonder zal ik vier of vijf merktekenen onderscheiden voordragen.

EERSTE MERKTEKEN

1. De dag der genade schijnt voorbij te zijn, wanneer een belijder Gods lankmoedigheid veracht en als uitgeput heeft; dan is hij in gevaar; dat is een terging van God, dan roept Hij: *houw hem uit!*

Er zijn sommige mensen, die in de kerk als in gesloten zijn, en een belijdenis aangenomen hebben en niemand weet hoe. Evenals deze vijgenboom in de wijngaard gebracht is geworden door andere handen dan die van God; en daar blijven zij dan levenloos, genadeloos, zorgeloos en zonder enige goede consciëntie voor God.

Mogelijk zijn zij daar ingekomen om het brood, om hun koophandel, om hun goede naam en om een vertoning te maken, of mogelijk om de klopping en angst van een ontwaakte en ontruste consciëntie te smoren en te stillen, en dus hun einde bereikt hebbende, zijn ze gelijk de zondaars te Sion, gerust en weltevreden, zeggende met Agag, 1 Sam, 15: 32. "Voorwaar de bitterheid des doods is geweken" nu ben ik gerust, nu zal ik zalig worden en naar de hemel gaan. In deze ijdele verbeelding brengen zij een jaar, twee of drie door, niet denkende dat de Heere bij elke tijd der genade, bij elke gelegenheid van het Evangelie vrucht komt zoeken.

Ach zondaar! Ach onvruchtbare vijgenboom! Dit is maar een slecht begin. God komt zoekende vrucht, en u vindende zegt Hij: wat vijgenboom is deze die dit jaar in Mijn wijngaard gestaan heeft, en Mij geen vrucht voortgebracht heeft? Ik zal hem toeroepen: 'belijder! Onvruchtbare vijgenboom! Wees vruchtbaar, Ik verwacht vrucht, Ik moet vrucht hebben, bedenk u wel en neem dit toch in overweging.'

Deze woorden horende blijft zulk een belijder een weinig staan, doch dit zijn maar woorden en geen slagen, en daarom wijkt de overweging derzelve terstond van zijn hart. Wanneer de Heere dan op een ander jaar in Zijn wijngaard komt, dan vindt Hij hem nog zoals Hij hem gelaten heeft, te weten onvruchtbaar, een die de aarde onnut beslaat. Nu klaagt de Heere wederom, zeggende: 'dit zijn nu al twee jaren dat er geen vrucht te voorschijn komt, nochtans om Mijns Naams wil zal ik Mijn toorn langer uitstellen, en om Mijns roems wil zal Ik, u ten goede, Mij bedwingen, opdat Ik u niet afhouwe.' Jes. 48: 9. 'Ik zal nog wachten, opdat Ik hem genadig zij.' Jes. 30: 18.

Maar dit alles helpt niet, noch heeft de minste invloed op deze onvruchtbare vijgenboom. 'Toe, toe, zegt hij, dit is geen bedreiging; God is barmhartig, Hij zal zijn toorn uitstellen, Hij wacht om genadig te zijn; ik ben nog niet bevreesd.' O, hoe veranderen de Goddeloze mensen, die in de wijngaard ingesloten zijn, de genade onzes Gods in ontuchtigheid! Judas vers 4.

Maar in het derde jaar wederom vrucht komende, gelijk tevoren, vindt Hij hem nog steeds een onvruchtbare vijgenboom zonder vrucht. Nu roept Hij wederom: o, wijngaardenier, kom herwaarts, hier is een vijgenboom, die nu drie jaren in Mijn wijngaard heeft gestaan en die Mij bij elke gelegenheid in Mijn verwachting teleurgesteld heeft. Ik heb tevergeefs naar vrucht gewacht, *houw hem uit*. Mijn lijdzaamheid is uitgeput. Ik wil deze vijgenboom niet langer dulden.

2. Nu begint Hij de vijgenboom met zijn bedreigingen te schudden, en roept om zijn bijl. De bijl is de dood, en die gekomen zijnde zegt Hij: 'Dood! Smijt Mij deze vijgenboom neer.' Hierop schudt de Heere deze zondaar en werpt hem op een ziekbed, zeggende: 'Dood! Grijp hem aan, hij heeft Mijn lankmoedigheid en verdraagzaamheid veracht, niet gedenkende dat die hem tot bekering en tot de vruchten van dezelve leiden moest! Dood! Breng deze vijgenboom tot het vuur, breng deze onvruchtbare belijder naar de hel.'

Hierop komt de dood met een gram gezicht de kamer in en de hel volgt hem na tot voor de bedstede, en die beiden kijken de belijder stijf in het aangezicht, ja beginnen zelfs de handen aan hem te slaan. De een slaat hem met pijnen in zijn lichaam, met hoofdpijn, met pijn aan zijn hart en in zijn lendenen, met aamborstigheid, met flauwten, bevingen in zijn leden en gewrichten, met verstopping in de borst, en voorts met alle tekenen die iemand buiten alle

herstel schijnen te brengen. Terwijl nu de dood dus het lichaam pijnigt, grijpt de hel het gemoed en de consciëntie aan, dezelve pijnigende, spranken vuur daarin werpende, het arme schepsel verwondende, met angst en vrees voor de eeuwige verdoemenis. Nu begint hij bij zichzelf te bedenken en tot God om genade te bidden, zeggende: *Heere, spaar mij! O Heere! spaar mij!*

‘Nee, zegt de Heere, u hebt Mij nu drie jaren getergd. Hoe menigmaal hebt u Mij niet teleurgesteld! Hoeveel gelegenheden hebt u niet onnut doorgebracht! Hoeveel prediciën en andere zegeningen heb Ik u niet geschonken in Mijn lankmoedigheid? Maar alles tevergeefs, Dood! Grijp hem aan.’

‘O, goede God, zegt de zondaar, spaar mij nog maar ditmaal, laat mij nog maar eens opkomen. Het is waar, ik ben een onvruchtbare belijder, ik heb onnuttig gestaan in Uw wijngaard, maar o, spaar mij nog maar eenmaal, bid ik U, en ik zal mij beteren.’

‘Weg, weg, zegt de Heere, dat zult u nooit doen. Ik heb u nu al drie jaren beproefd, u bent geheel onnut, zo Ik u herstelde, u zou zo erg zijn als ooit tevoren.’

Tijdens heel dit gesprek is de dood tegenwoordig. De zondaar ondertussen roept wederom uit: ‘Heere, beproef mij nu nog ditmaal, laat mij ditmaal opkomen en zie dan of ik mij niet verbeteren zal.’

Maar zegt de Heere, ‘beloofd u Mij dan, dat gij u zult verbeteren?’

‘O, ja Heere, daar verbind ik mij toe, ik zal nooit meer zo erg zijn als tevoren, maar ik zal mij geheel verbeteren.’

‘Welaan, zegt God, Dood! Laat deze belijder voor ditmaal vrij. Ik zal hem nog een weinig tijd beproeven, hij heeft beloofd, ja zich verbonden, dat hij zijn wegen verbeteren zal. Mogelijk zal hij zijn belofte gedachtig zijn, de geloften zijn plechtige dingen, mogelijk zal hij vrezen die te breken.’ Sta dan op van uw bed.

Nu legt de Heere Zijn bijl neer. Hier is het arme schepsel zeer dankbaar, hij prijst en vleit de Heere, zich gedragende als of hij dat hartelijk deed, en roept ook anderen om Hem te danken. Hij staat dan op, als of hij in waarheid een nieuw schepsel was.

Maar zijn klederen aangetrokken hebbende, uit zijn bed opgestaan zijnde en zich in zijn winkel begeven hebbende en daar ziende hoe alle dingen gesteld zijn, begint hij andere gedachten te krijgen, en zegt tot zijn volk: ‘wat hebben jullie uitgevoerd? Hoe zijn alle dingen zo van hun stel? Ik weet niet hoeveel ik ten achter ben, men kan wel ras zien, als iemand maar een weinig van de hand is, dat jullie nóch wijsheid, nóch verstand hebben om de dingen in hun orde te behandelen.’

In plaats van het overige van zijn tijd voor de Heere te besteden, verdubbeld hij zijn naarstigheid in het najagen van de wereld. ‘Men moet de dingen, zegt hij niet verloren laten gaan, wij moeten een behoorlijke voorzorg hebben.’

Zó worden de angsten des doods, de pijnen der hel, de beloften en de verbintenissen die hij aan God gedaan heeft, geheel vergeten. En, *omdat niet haastelijk het oordeel over hem geschiedt, daarom is het hart van dien mens vol om kwaad te doen.* Pred. 11.

3. Deze dingen dan vruchteloos zijn de, neemt God wederom de bijl in de hand, en zendt zo de dood, die zijn vrouw, zijn kind of zijn vee wegneemt. Ik heb uw jongelingen door het zwaard gedood, en uw paarden gevankelijk laten wegvoeren.” Amos 4:10. Ik zal hem slaan, hem tegenwerken, hem teleurstellen, hem neerwerpen, en Mij stellen tegen alles, waaraan hij de handslaat. Hierdoor valt de arme onvruchtbare belijder wederom aan het bidden, uitroepende: ‘Heere, ik heb gezondigd, spaar mij nog eenmaal, dat bid ik U. O, neem toch niet weg de lust mijner ogen, spaar mijn kinderen, zegen mij in de arbeid mijner handen en ik zal mijn leven beteren.’

‘Nee, zegt God, ge hebt Mij de laatste keer gelogen, Ik wil u nu in dezen niet meer vertrouwen.’

Hij werpt zo vrouw en kinderen en goederen in het graf; en dus keert Hij weder tot zijn plaats, totdat deze belijder zichzelf ongeveinsd schuldig kent. Hoséa 5: 14, 15.

Hierover is het arme schepsel zeer bedrukt, hij scheurt zijn klederen en begint dus het breken van zijn beloften te overdenken; hij treurt en bidt, en hij gaat met Achab voor een tijd langzaam. (1 Kon. 21: 27) in de overdenking van Gods rechtvaardige hand over hem. Nu vernieuwt hij zijn beloften, zeggende: 'Heere, beproef mij nog maar ditmaal, neem Uw hand van mij'.

En u zult het zien, hij is ver afgedwaald, die niet wederkeren kan. Welnu, de Heere spaart hem wederom, en legt Zijn bijl weer neer. *Hij heeft ze menigmaal gered, maar zij verbitterden hem door hunnen raad, en werden uitgeteerd door hun ongerechtigheid.* Psalm, 106: 43. Nu schijnen zij wederom dankbaar te zijn en het is, alsof zij besloten hadden, om waarlijk Godzalig te worden. Zij bidden, zij lezen, zij verkeren nu bij de Godzaligen en schijnen zo voor een aanmerkelijke tijd zeer ernstig te zijn. Maar eindelijk vergeten zij weer alles; hun begeerlijkheden beginnen hen te prikkelen, er komen gepaste verzoeken voor, en zo neigen zij zich tot hun kromme wegen. *Als Hij hen doodde zo vroegen ze naar hem en keerden weder en zochten God vroeg, en zij vleiden Hem met hun mond en logen Hem met hun tong.* Psalm 58 vs. 34, 36.

4. Nochtans verlaat de Heere deze belijder niet, maar Hij neemt Zijn bijl weer in Zijn hand. Hij brengt hem onder een meer hartdoorzoekende bediening, die hem als 't ware ondersteboven keert; een bediening die hem ontmoet, gelijk Elia Achab ontmoette in al zijn gruwelen. Nu wordt de bijl aan de wortel der bomen gelegd, bovendien doorzoekt deze bediening niet alleen het hart, maar zij stelt de zondaar de gulden stralen van het Evangelie voor. Christus Jezus wordt hem klaar voorgesteld, nu wordt de genade hem liefelijk ontdekt, en de beloften worden als zalfolie uitgegoten, welke haar reuk geven. Maar helaas, er komt nog geen vrucht op deze vijgenboom. Want terwijl zijn hart doorzocht wordt, twist hij daartegen. En terwijl de heerlijke genade des Evangeliums ontdekt wordt, wordt hij dartel en veranderd die in ontuchtigheid, Judas vs. 4. Hij vergadert enige brokjes van dezelve, en smaakt zo het goede woord Gods en de krachten der toekomstige eeuw; de regen, die menigmaal op hem komt, in drinkende, (Hebr. 6: 5, 7). Maar brengt geen bekwaam kruid noch vrucht voort voor Hem wiens Evangelie het is. En neemt niet waar te wandelen in de wet des Heeren, des Gods van Israël, met zijn ganse hart, 2 Kon. 10: 3; denkende, dat de heerlijkheid des Evangeliums in woorden en in vertoningen bestaat. En dat onze gehoorzaamheid, daaraan in bespiegelingen gelegen is, dat de goede werken in goede woorden bestaan, en dat, wanneer hij daar mooi van praten kan, hij Gode welbehaaglijk is. Zo oordeelt hij, dat het koninkrijk Gods alleen in woorden gelegen is en niet in kracht, waarom dan ook dit vierde middel krachteloos is.

5. Nu wordt de bijl hoger opgeheven, want nu is God waarlijk bereid om de zondaar neer te vellen, doch eer hij de slag toebrengt, wil Hij eindelijk nog een weg beproeven, en wanneer die ook vruchteloos is, dan moet de vijgenboom geveld worden. Deze laatste weg is, dat Hij met deze belijder strijdt, en twist door Zijn en Geest, waarom dan de Geest des Heeren tot hem komt, maar niet om eeuwig met hem te twisten. Gen. 6: 3. Echter doet Hij dat voor een tijd. Daarom ontwaakt en overtuigt Hij hem, Hij brengt hem zijn vorige zonden, de oordelen, het breken van zijn vorige beloften en verbintenissen, en zijn misbruik en van zijn vorige dagen, in gedachtenis; ook stelt Hij hem overtuigende drangredenen voor, aanmoedigende beloften, schrikkelijke oordelen, de korthed van de tijd om zich te bekeren, en dat er nog hoop is, indien hij maar wil komen. Verder toont hem de Heere de zekerheid des doods en van het toekomstige oordeel; zo twist en strijdt Hij met de zondaar.

Maar zie hier ligt het kwaad, er is een strijd en twist aan weerszijden. De geest overtuigt; maar de mens maakt zich doof voor God. De Geest roept: *Keer u tot mijn bestraffing, en leef!* Maar de mens keert hem de rug toe. De Geest toont hem de weg, waar hij heen loopt. Maar de mens sluit zijn ogen daarvoor toe. De Geest oefent geweld op hem. Maar de mens strijdt, en weerstaat Hem, de Geest der genade smaadt aandoende. Hebr 10: 29.

De Geest komt echter ten tweeden male met hem in gesprek en onderhandeling, en stelt hem zo de redenen van noodzakelijkheid ener nieuwe natuur voor. Maar de zondaar antwoordt: *Nee, want ik heb de vreemden lief, en die zal ik nawandelen*, Jer. 2: 25.

Hierdoor komt Gods grimmigheid in Zijn neus, nu komt Hij op, nu komt Hij uit Zijn plaats en is verschrikkelijk, nu zweert Hij in Zijn toorn, dat hij in zijn ruste niet zal ingaan, Ps. 95: 2. 'Ik heb Mijn lankmoedigheid omtrent u geoeffend, en nochtans hebt ge u niet tot Mij bekeerd. Ik heb u geslagen in uw persoon, in uw nabestaanden en in uw goederen, en nochtans hebt ge u niet tot Mij bekeerd, spreekt de Heere', Amos 4: 6. *In uw onreinheid en schandelijkheid omdat Ik u gereinigd heb, en gij niet gereinigd zijt, zo zult gij van uw onreinheid niet meer gereinigd worden, totdat Ik Mijn grimmigheid op, u zal hebben doen rusten*, Ezech. 24: 13.

TWEEDE MERKTEKEN

Een belijder is bijna, (indien niet geheel) buiten alle genade, wanneer God hem overgeeft, en laat varen, zodat Hij hem alles laat doen, zonder tegenstand, hem helpende, noch in de werken der heiligheid, nog in engten of in zwarigheden. *Efraïm is vergezeld met de afgoden, laat hem varen*, Hoséa 4:17. *Wee hen, als Ik van hen geweken zal zijn*, Hos. 9: 12 *Ik zal in ulieder verderflachen, Ik zal spotten wanneer uw vrees komt*, Spr. 1: 24-29.

Onvruchtbare vijgenboom! U bent tevoren omgraven en bemest, Gods spade is aan uw wortels geweest; de mest des Evangeliums is aan u toegepast, de Heere, heeft met u getwist, Hij heeft u overtuigd, ontwaakt; Hij heeft u doen zien en smaken, zodat u moest uitroepen: *o, wat een zaligheid!* Hij is u onder het woord wel voorgekomen; uw hart werd gesmolten, uw geest verviel; uw ziel beefde; en u hebt iets gevoeld van de kracht des Evangeliums. Maar u hebt gezondigd, u hebt de ogen Zijner heiligheid verbitterd, uw ongerechtigheid is bevonden, die te haten is. Nu heeft God u mogelijk verlaten, en u overgegeven, en u laten varen. Tevoren was u teer; uw consciëntie vreesde voor de verzoeking der zonden; *want gij waart door de kennis des Heeren, en Zaligmakers Jezus Christus, de besmetting der wereld ontvloten*, 2 Petrus 2: 20-22. Maar datzelfde uitbraaksel, het welk u tevoren ontvloten hebt, lekt u nu weer op, en datzelfde slijk, van het welk u tevoren gewassen scheen, daarin wentelt ge u nu weer opnieuw.

Doch meer bijzonder, er zijn drie tekenen, dat iemand van God is overgegeven.

1. Wanneer hem vrijheid gelaten wordt in het zondigen, en aan zijn lusten de volle toom gegeven worden, en hij ook aan dezelve wordt overgegeven. *En gelijk het hun niet goed gedacht heeft, God in erkentenis te houden, zo heeft God hen overgegeven in een verkeerden zin, om te doen dingen die niet betamen, vervuld zijnde met alle ongerechtigheid*, Rom. 1: 28-29. Indien u iemand ziet, die tevoren de kennis Gods gehad heeft, en die enig ontzag had voor Zijn majesteit; ik zeg; wanneer u zulk een ziet, weelderig in zijn bedriegerijen (2 Petrus 2: 13) de genade onzes Gods in ontuchtigheid veranderende, en naar zijn eigen Goddeloze begeerlijkheden wandelende, *over deze mens is het oordeel van overlang niet ledig, en zijn verderf sluimert niet*, 2 Petrus 2: 3.

Hoort u wel, onvruchtbare vijgenboom! Het is verbazend om te zien, hoe dezulken die tevoren kinderen des dageraads schenen te zijn, en zich schenen te bereiden voor het eeuwige leven, nu wegens de verrotheid hunner harten, door het rechtvaardig oordeel Gods, toegelaten wordt, om, ongevoelig zijn de, zichzelf over te geven tot ontuchtigheid, om alle onreinheid vurig te bedrijven. Efeze 4: 19. Er is een groot getal

van zulken geweest in de eerste tijden van het Evangelie, tegen welke Petrus, Judas en Johannes het zware oordeel Gods hebben uitgesproken. Petrus en Judas voegen ze met de gevallen engelen samen, 2 Petrus 2: 28, en Johannes verbiedt, dat men voor hen bidden zal, 1 Joh. 5: 16, omdat hun is overkomen hetgeen de gevallen engelen is overkomen. *Welke hun beginsel niet bewaard hebben, maar hun eigen woonstede verlaten hebbende, heeft Hij ze tot het oordeel des groten dags met eeuwige banden onder de duisternis bewaard*, enz. Judas vers 6, 7.

Onvruchtbare vijgenboom! Hoort u dit wel? Deze zijn: 1. Buiten alle genade. 2. Buiten alle beloften. 3. Buiten alle hoop van bekering. 4. Zij hebben geen voorbidder, noch enig deel aan een slachtoffer voor de zonden. 5. Voor dezulken is niets over dan een schrikkelijke verwachting des oordeels. 6. Daarom zijn deze ware vluchtelingen, welke van God, van Christus, van de genade, van de beloften verlaten, en buiten alle hoop zijnde, omdolen, ginds en herwaarts lopen, gelijk de satan hunbondgenoot, totdat zij komen te sterven; of in een strijd trekken en omkomen.

2. Wanneer hij ook gerust gelaten wordt onder het gehoor; indien zulken te eniger tijd onder het woord komen, er is geen goed, geen geur in de middelen der genade, geen hartbewegingen, geen medelijden met zichzelf, noch liefde tot hun eigen zaligheid. Laat hen aan deze of gene zijde zien, daar zien zij zulke uitwerkingen van het woord, op anderen, die enige merktekens van bekeringen, van liefde tot God en tot Christus voortbrengen, maar hun rug wordt ten alten tijde verkromd, Rom. 11: 10. *God heeft hen gegeven een geest des diepen slaaps, ogen om niet te zien oren om niet te horen, tot op de huidigen dag.* Rom. 11: 8. En deze tot de plaats der heiligen gaande, zo komen zij er weer vandaan, en worden zo vergeten in de stad, in welke zij het gedaan hebben. Pred. 8: 10. Alleen halen zij dit verlies, dat zij naar de hardigheid en onbekeerlijkheid hunner harten zichzelf vergaderen toorn als een schat, in de dag des toorns, en der openbaring van het oordeel Gods. Rom. 2: 5. Zie dan toe, onvruchtbare belijder!

3. Wordt hij naar de algemene wijze der mensen bezocht met ziekte, benauwdheid of met een soort van ellende, er verschijnt steeds geen God, geen heiligende hand des Heeren, er wordt geen barmhartigheid gemengd in de verdrukking, maar hij wordt ziek, en weer gezond gelijk de beesten, of hij is onder de benauwdheid gelijk Saul, toen hij met de Filistijnen in de strijd was gewikkeld; te weten, *van God verlaten*, 1 Sam. 28: 4-6. *En de Filistijnen kwamen, en vergaderden zich, en zij Legerden zich te Sunem; en Saul vergaderde gans Israël, en zij legerden zich op Gilboa. Toen Saul het leger der Filistijnen zag, zo vreesde hij, en zijn hart beefde zeer. En Saul vraagde de Heere; maar de Heere antwoordde hem niet, noch door dromen, noch door de Urim, noch door de Profeten.* De Heere antwoordde hem niet meer; Hij had met hem gedaan; Hij had hem verlaten en verworpen. en hem laten staan of vallen op zichzelf in de zonden. Doch hiervan meer in het slot van deze redevoering.

Deze mensen mogen nu doen wat zij willen; zij mogen van gevoelen tot gevoelen, van begrip tot begrip, en van sekte tot sekte lopen, maar zij kunnen nergens enige bestendigheid bekomen. Zij zijn aan hun eigen onzekerheden overgegeven; zij hebben geen genade om hun hart te versterken, en ofschoon sommigen uit hen geroemd hebben op de vrijheid, zo worden hij echter van Judas genoemd: *dwalende sterren, dewelke de donkerheid der duisternis in der eeuwigheid bewaard wordt*, Judas vers 13. Zij zijn gelijk ik u tevoren zei: *overgegeven om zwervende en dolende te zijn op aarde*; om overal heen te zwerven maar om nergens te verblijven, totdat ze heen gaan in hun eigen plaats, Hand. 1: 25. Evenals Kaïn en Judas, welke mensen waren van dezelfde gestaltenis als zij zijn.

DERDE MERKTEKEN

Een belijder is buiten de genade, wanneer zijn hart zó verhard, zó versteend en ondoorbaarlijk is, dat niets daarin kan dringen. Onvruchtbare vijgenboom, geef hier toch acht op; een hard en onboetvaardig hart is een vloek Gods. Een hart, dat zich niet bekeren kan, is de plaats van alle plagen tegelijk. Hierom zei God van Farao, wanneer Hij sprak om hem over te geven aan de grootheid van Zijn toorn: *want ditmaal zal ik al Mijn plagen in uw hart zenden*, Ex, 9: 14. God zendt aan sommigen die onder een belijdenis van het Evangelium zwaar gezondigd hebben, dit teken van Zijn misnoegen, hun wordt de macht om zich te bekeren geweigerd, hun harten worden gebonden, zodat zij zich onmogelijk bekeren kunnen, al leefden zij duizend jaren. *Het is onmogelijk, dat zulke afvalligen vernieuwd worden tot bekering, als welke zichzelf de Zoon Gods wederom kruisigen en openlijk te schande maken*. Hebr. 6: 4, 6. Dat nu het hart zó verhard, zó richterlijk verhard wordt, dat is een beletsel, dat de Heere God in de weg legt van de zaligheid van deze zondaar. Dit was het slot van Spira's klacht: *ik kan het niet doen, o! ik kan het niet doen*. Deze belijder ziet wat hij gedaan heeft, wat hem zou kunnen helpen en wat er van hem worden zal, en nochtans kan hij zich niet bekeren; tevoren trok hij zijn schouders op en hij sloot zijn ogen toe. In deze gestalte verliet hem God en zo blijft hij staan tot op heden toe, Ik heb mij wel eens verbeeld, dat de vrouw van Lot toen zij in een zoutpilaar veranderd werd (Gen. 19:26) nog staan bleef, ziende over haar schouder of met haar aangezicht naar Sodom. Zoals het oordeel haar aangreep, zo bond hetzelfde haar, en stelde haar tot een teken van Gods toorn aan volgende geslachten. Men leest van sommige mensen, wier consciëntie als met een brandijzer toegeschroeid is, en die buiten alle gevoel zijn, want dat deel van een mens, dat toegeschroeid is, is zonder enig gevoel. Deze consciëntie is met een brandijzer toegeschroeid, 1 Tim. 6:2. De consciëntie is het deel dat geraakt moet worden met gevoel, vrees en verbrijzeling, zal er ooit iets goeds gedaan worden. De consciëntie van hen die in de zonden slapen - de consciëntie, welke vast in slaap is - kan nochtans krachtig ontwaakt en behouden worden. Maar een consciëntie, welke toegeschroeid en verdroogd is als een uitgebrande koolas, kan nooit enig gevoel of berouw hebben in deze wereld.

Onvruchtbare vijgenboom! Hoor toch toe, een richterlijke verharding is een vreselijke zaak. Er is een onderscheid tussen die verharding welke alle mensen eigen is, en tussen die, welke sommige mensen als een bijzonder oordeel Gods overkomt. Ofschoon alle verharding des harten in een zekere zin een oordeel mag genoemd worden, is nochtans de verharding van de laatste soort een oordeel, dat alleen eigen is aan degenen, die verloren gaan. Het is een oordeel, dat hun toegezonden wordt, als een straf wegens het misbruik van het ontvangen licht, en als een vergelding van afval.

Deze richterlijke verharding is onderscheiden van die, welke alle mensen eigen is, in deze volgende bijzonderheden.

1. het is een verharding, die na het ontvangen van enig grootlicht komt; wegens enige grote zonden, die bedreven wordt tegen dat licht en tegen de genade, die hetzelfde geschonken heeft. Zulk een verharding als Farao had, nadat de Heere zo wonderlijk voorzijn ogen gewerkt had; het is zulk een verharding als de heidenen hadden, een verharding, die hun hart verduisterde, en waardoor zij overgegeven werden in een verkeerde zin Rom. 1:21-23. Deze verharding is ook dezelfde met die, waartegen de Apostel vermaant. Hebr. 3: 78, een verharding, die veroorzaakt wordt door een ongelovig hart, en afwijking van de levende God, een verharding die voltrokken wordt door de verleiding der zonde, Hebr. 3: 12-13. Zulk een, als in de verbittering ten dage der verzoeking in de woestijn, *toen God zwoer, dat zij in Zijn rust niet zouden ingaan*, Hebr. 3 vs. 8-11. Het is ook die soort van verharding, waardoor Kaïn Ismaël en Ezau verhard werden, nadat zij hun grote overtredingen bedreven hadden.

2. Het is de grootste soort verharding. Hierom worden zij gezegd harder te zijn, dan een steenrots Jer. 5: 2, en dan diamant, Zach. 7: 12; dat is harder dan een kei; zó hard, dat er niets in kan.
3. Het is een verharding, die iemand in grote toorn wordt toegezonden, om de ziel op te binden in een onmogelijkheid van bekering.
4. Derhalve is het ook een verharding, die ongeneeslijk is, waaraan iemand sterven en verloren gaan moet. Onvruchtbare belijder, hoor dit toch!

VIERDE MERKTEKEN

Een belijder is geheel buiten de genade, wanneer hij zijn hart sterk maakt tegen de in houd van Gods woord, Job 9: 4. *Wie heeft zich tegen hem verhard en vrede gehad?* Dit is een keren van onze geest tegen God, Job 15: 13. Gelijk wanneer iemand na een belijdenis van de Heere Jezus van de leer der waarheid, die naar de Godzaligheid is, gedaan te hebben, zich verstout om in zondewegen te wandelen, zichzelf belovende, dat hij desniettemin het leven en de God zaligheid erlangen zal. Onvruchtbare belijder, luister hier toch naar, deze wordt genoemd een wortel, die gal en alsem draagt, Deut. 29: 18. Zulk een, van wien God een gruwel heeft ja, die zijn ziel haat want deze zegent zichzelf in zijn hart, zeggende: *ik zal vrede hebben, wanneer ik schoon naar het goeddunken mijns harten wandele, om de dronkene te doen tot de dorstige*, vs. 19.

Een gevoelen, dat geheel tegen het ganse woord van God ligt, ja, dat zelfs in loopt tegen de natuur Gods zelf, en daarom volgt er, vs. 20: *De Heere zal hem niet willen vergeven, maar als dan zal des Heeren toorn en ijver roken over denzelven man, en al de vloek, die in dit boek geschreven is, zal op hem liggen, en de Heere zal zijn naam van onder de hemel uitdelgen*. Ja, het kan niet feilen, of deze man moet krachtig bedorven worden, want zo vervolgt de tekst vs. 21: *En de Heere zal hem ten kwade afscheiden van al de stammen Israëls, naar al de vloeken des verbonds die in het boek dezer wet geschreven zijn*. Hij zal hem ten kwade afscheiden; Hij zal hem overgeven; Hij zal hem afscheiden tot deze of die dingen welke hem gewis te hard zullen zijn. Zo handelde de Heere met Achab, een man, die zichzelf verkocht had om kwaad te doen, 1 Kon. 21: 15. *En de Heere zeide: wie zal Achab overreden, dat hij optrekke, en valle te Ramoth in Gilead? De een nu zeide aldus, en de ander zeide alzo. Toen ging een geest uit en stond voor het aangezicht des Heeren, en zeide: Ik zal hem overreden. En de Heere zeide tot hem: waarmede? En hij zei: ik zal uitgaan en een leugengeest zijn, in de mond van al zijn profeten. En Hij zeide: gij zult overreden, en zult het ook vermogen, ga uit, en doe alzo*. 1 Kon. 29: 20-22. 'Gij zult vermogen, doe naar uw wil; Ik laat hem in uw hand, ga uit, en doe alzo.'

In deze oordelen laat de Heere zich veel gelegen liggen om die te besturen, vanwege de terging, waarmee zij hem getergd hebben. Deze zijn het wier verderf Hij beraadslaagd, en het ook door Zijn raad teweegbrengt. *Ik zal verkiezen het loon hunner handelingen, en hun vrees zal Ik over hen doen komen*, Jes. 66: 3. Ik zal hun handelingen verkiezen, of de Goddeloosheden, die hun harten uitdenken. Ik, Ik zal maken dat zij die omhelzen, en dat zij er lust aan hebben zullen. Doch wie zijn zij, die zo bevreesd gemaakt zullen worden? Het zijn zulke belijders, van wie gezegd wordt: *Deze verkiezen ook hun wegen, en hun ziel heeft lust aan hun verfoeiselen*, vers. 3. *Daarvoor, dat zij de liefde der waarheid niet aangenomen hebben om zalig te worden; daarom zal hun God zenden een kracht der dwaling, dat zij de leugen zullen geloven*, enz. 2 Thess. 2: 10-11. *God zal ze hun zenden*; dit is een groot woord; ja, God zal hun een kracht der dwaling, zenden die hun de leugen zal doen geloven. En waarom zal God dat doen? *Opdat zij allen veroordeeld worden, die de waarheid niet geloofd hebben, maar een welbehagen hebben gehad in de ongerechtigheid*. Er is niets, dat de Heere meer tergt, dan dat iemand belooft, wanneer God dreigt; dat hij zich lichtvaardig verbeeldt, dat hij zalig zal worden ofschoon hij goddelozer leeft dan in vorige tijden. De ziel van deze

mens heeft een afkeer van de waarheid Gods, en daarom is hetgeen wonder, dat Gods ziel van hem een afkeer heeft. Hij heeft een weg uitgevonden om zijn zaligheid teweeg te brengen, die tegen de weg van God is, en daarom is het niet te verwonderen, dat God ook een weg uitvindt om hem te verdoemen; en terwijl deze rebel tot dit besluit gekomen is: ik zal vrede hebben, enz. zo wil God het eens beproeven wiens woord stand zal houden, zijn woord, of het woord van deze rebel.

VIJFDE MERKTEKEN

Iemands dag van genade is voorbij, wanneer hij hiermee spot en inwendig kniest, ja, een wrok tegen God heeft heimelijk voornemende, om zijn eigen weg te houden, en het alles daaraan te wagen, met verachting van de boden Gods. *Als iemand de wet van Mozes heeft teniet gedaan, die sterft zonder barmhartigheid, hoeveel te zwaarder straf meent gij, zal hij waardig worden, die de Zone Gods vertreden heeft?* enz. Hebr. 10: 28-29 Tegen deze verachters heeft God zich gesteld en hun voorzegt, dat zij niet geloven zullen, maar vergaan en verdwijnen, Hand. 13: 41, *Ziet gij verachters, en verwondert u en verdwijnt, want Ik werk een werk in uw dagen het welk gij niet zult geloven, zo het u iemand verhaalt.*

Tot zover hebben wij nu gehandeld van de onvruchtbare vijgenboom, of belijder, met enige kenmerken om hem te kennen, nevens enige merktekens van iemand, die niet vruchtbaar kan of wil worden, maar die ellendig om moet komen.

En nu gekomen zijn de tot de tijd der uitvoering, zo zal ik ook met een woord daaraan iets spreken. *Zo zult gij hem namaals uithouwen.* Christus geeft eindelijk deze vijgenboom over aan de rechtvaardige hand Gods, hem verlatende, en ter verbranding overgeevende, vanwege zijn nutteloosheid.

TWEEDE STELLING

“... Gij zult hem uithouwen”

Twee dingen hebben wij aan te merken:

Eerst: *de uitvoerder: Gij, de grote, de vreselijke en eeuwige God.*

Deze woorden geven te kennen, zoals ik al gezegd heb, dat Christus, de Middelaar door Wie alleen de zaligheid komt, en door Wien alleen de uitvoering is uitgesteld geworden, de ziel opgeeft, zonder een woord meer voor haar te spreken, of verder de minste daad van genade tot haar herstelling te beproeven; en haar geheel aan de vreselijke bedreiging overlevert, *om te vallen in de handen des levendigen Gods*, Hebr 10: 31.

Ten tweede. *Het middel, waardoor deze uitvoering geschiedt, namelijk de dood, die hier wordt vergeleken bij een bijl.*

Voor zover nu de boom in een slag niet wordt neergeveld, zo worden de slagen hier achtereenvolgend, totdat al de slagen aangelegd zijn, die vereist worden om hem neer te vellen; want nu de tijd van uithouwen gekomen is, zo moet de uithouwing zijn lot en deel zijn, tot hij geheel is uitgehouwen. *Zo zult gij hiernamaals uithouwen.* De dood, zeg ik, is de bijl, die God menigmaal gebruikt om een onvruchtbare vijgenboom uit de wijngaard, uit zijn belijdenis, en ook tegelijk uit de wereld weg te nemen. Maar deze bijl is nu welgeslepen, en wordt nu met haar scherpe snede aan de wortels van deze onvruchtbare vijgenboom geslagen. Deze is gescherpt door de zonden, door de wet, en door een ledige sleurbelijdenis, en daarom moet die diepe sneden maken, niet alleen in het natuurlijke leven, maar ook in het hart en de consciëntie van deze belijder. *De bezoldiging der zonde is de dood*, Rom. 6: 23. *En de prikkel des doods is de zonde*, 1 Cor. 15: 56. En daarom komt de dood tot hem niet, zoals tot de heiligen, gemuilband of zonder prikkel, maar met geopende kaken, in zijn volle kracht. Ja, zijn eerstgeborene, namelijk de schuld, zal de grendelen zijns huizes verteren, en hem doen treden tot de koning der verschrikking, Job 18: 13-14.

Ik zal in weinige bijzonderheden de manier van het sterven van deze belijder voorstellen.

1. Nu wordt hij van zijn vruchteloosheid en van al zijn andere benden en legioenen van Goddeloosheden op zijn bed belegerd. Want de Goddeloze zullen zijn ongerechtigheden vangen en met de banden zijner zonde zal hij vastgehouden worden. Spr. 5: 22.
2. Nu wordt hem enige verschrikkende ontdekking van God gezonden tot verbazing en verschrikking van zijn consciëntie. *God zal dit over hem werpen en niet sparen, van zijn hand zal hij snellijk vlieden*, Job 27; 22.
3. De donkere deur, die hij door moet, zal hem tot verbazing zijn, want er zullen verschrikkingen zijn op de weg, Pred. 7: 5. Ja, de verschrikkingen zullen hem aangrijpen, wanneer hij de gapende kaken des doods tegen hem opgesperd ziet en de deur van de schaduw des doods geopend, om hem een doortocht te geven uit deze wereld. Nu roept hij uit: 'wie zal mij in deze donkere plaats ontmoeten? Hoe zal ik door deze donkere ingang doorgaan naar de andere wereld?'
4. Nu zal vanwege de schuld en een bevende consciëntie zijn leven tegenover hem hangen, en hij zal nacht en dag schrikken, en zijn leven niet zeker zijn. Des morgens zal hij zeggen: och, dat het avond ware; en des avonds zal hij zeggen: och, dat het morgen ware! *Vermits de schrik des harten, waarmede hij verschikt zal zijn, en vermits het gezicht zijner ogen dat hij zien zal*, Deut. 28: 66-67.
5. Nu zal ook zijn gebrek tegen hem opkomen ja, hem overkomen als een gewapend man, Spr. 6: 11. Dit is een vreselijk leger, voor degenen, die genadeloos van hart en onvruchtbaar van leven zijn. Dit gebrek zal gedurig roepen in zijn oren; er is een gebrek van wedergeboorte, en van de nieuwe natuur; er ontbreekt een nieuw hart, en een nieuwe geest; hier ontbreekt het geloof, de vrees Gods, en een goede wandel. *Gij zijt in weegschalen gewogen, en gij zijt te licht bevonden*. Dan. 5: 27.
6. Bovendien staan hier ook de gezellen van de dood, de hel, de duivelen, de eindeloze pijnen in de eeuwige vlammen, van een verterend vuur. *Als God optrekken zal tegen het volk, Hij zal het met benden aanvallen*. Hab. 3: 16. Doch hoe zal die mens nu sterven? Zal zijn hart nu bestaan of zullen zijn handen sterk zijn? Ezech. 22: 14.
 - A. God, Christus en alle medelijden hebben hem nu verlaten. Zijn zonden tegen licht, tegen de genade en de lankmoedigheid Gods zijn nu tegen hem opgekomen; zijn hoop en vertrouwen en sterven nu met hem, en zijn consciëntie schudt en beeft gedurig in hem.
 - B. De dood is nu werkelijk met hem bezig, om hem uit te houwen; beide schors en hart, ziel en lichaam vaneen houwende. Hij zucht en steunt wel, maar de dood hoort hem niet! Hij ziet bedrukt, verschrik t en neergeslagen; hij zucht, hij zweet, hij beeft, doch de dood geeft nergens acht op.
 - C. Nu wordt hij met vreselijke gedachten bezet, ijselijke bevattingen van God verschrikken hem. Nu heeft hij tijd om te denken, wat het verlies van de hemel, en wat de pijn van de hel zal zijn; nu kan hij nergens zien of hij wordt verschrikt.
 - D. Nu zou hij wel willen leven, maar het mag hem niet gebeuren. Hij zou wel willen leven, al was het leven van een bedlegerig of ziekelijk mens, doch het wordt hem niet gegund. Hij die hem uithouwt, zwaait hem - gelijk een houthakker een waggelende boom zwaait, dan deze weg, dan dien - weg; en dan breekt er eindelijk een wortel, of een hart of oogzenuw knapt aan stukken.
 - E. Kon nu de ziel vernietigd worden, o, hoe gelukkig zou zij zich niet achten! Maar zij ziet, dat dat niet gebeuren kan. Daarom is zij nu in een wonderlijke engte, in het lichaam blijven mag zij niet, en daaruit gaan durft ze niet. Daarop gaat het leven weg, het bloed begint stil te staan in het vlees, en de long niet meer machtig zijn de om lucht te scheppen, gaat eindelijk de vermoeide ziel het lichaam uit, die terstond van de

duivels aangeslagen wordt welke zich in elke hoek van de kamer totdat einde verscholen hadden. Haar vrienden dragen voor het lichaam zorg hetzelfde bewindende in een laken, en het leggende in een doorkist. Maar de ziel is buiten hun gedachten en bereik, neerdalende in de binnenkameren des doods!

Ik had eerst gedacht mij in deze stof uit te breiden, doch nu zal ik niet verder gaan. God, die de mensen leert wat nuttig is, zegene deze korte en eenvoudige redevoeving, aan uw ziel, die nog als een belijder staat in het land der levenden, onder de bomen van Zijn wijngaard. Amen. Einde.